



ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 647 - Σάββατο, 18 Ιούνη 2011

1 ΕΥΡΩ

Κινούμενη άμμος
και το Μνημόνιο 2
(Μεσοπρόθεσμο)

[ΣΕΛΙΔΑ 9](#)

Κυβέρνηση υπό^{την} προθεσμία

[ΣΕΛΙΔΑ 3](#)

Εργαλείο
«κινεζοποίησης»
το χρέος

[ΣΕΛΙΔΑ 8](#)

Κάθε
δημοκρατία
είναι ταξική

[ΣΕΛΙΔΑ 7](#)

Περισσός - ΣΥΡΙΖΑ
Σερβίρουν τις
εκλογές σαν λύση
υπέρ του λαού

[ΣΕΛΙΔΑ 11](#)

Η οικονομική
ασφυξία των
Τεχνολογικών και
Πανεπιστημιακών
Ιδρυμάτων

[ΣΕΛΙΔΑ 10](#)

Με αυταπάτες
στρωμένος ο
δρόμος προς
την... κόλαση

[ΣΕΛΙΔΑ 5](#)

ΣΙΔΕΡΟΦΡΑΧΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ

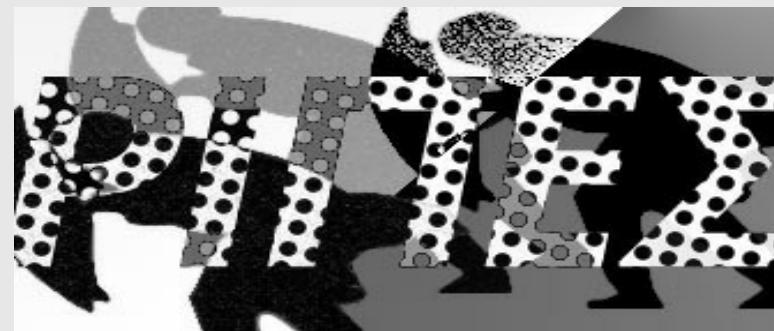
Στόχος η «κινεζοποίηση» του ελληνικού προλεταριάτου



**ΤΟ ΕΠΙΤΕΙΟΛΟΠΟ
ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ**

18/6: Σεύχελλες: Εθνική γιορτή 18/6/1863: Αιματηρές συγκρουσίες «Πεδινών» και «Ορεινών» στην περιοχή Ομόνοιας (Ιουνιακά), διακόπιοι νεκροί 18/6/1979: ΗΠΑ και Σοβιετική Ενωση υπογράφουν τη συνθήκη «Salt II» για μείωση των πυρηνικών όπλων 18/6/1988: Αποτυχημένη απόπειρα κατά του τούρκου πρωθυπουργού Τουργούκούτ Οζάλ 19/6: Κουβέιτ: Ημέρα ανεξαρτησίας (1961), Τρινιδάδ-Τομπάγκο: Ημέρα εργασίας 19/6/1970: Η γαλλική επανάσταση καταργεί την τάξη των ευγενών 19/6/1933: Η Γαλλία προσφέρει πολιτικό άσυλο στον Λέοντα Τρότσκι 19/6/1975: Ο Κωνσταντίνος Τσάτσος εκλέγεται Πρόεδρος της Δημοκρατίας 19/6/1990: Καταργείται ο φυλετικός διαχωρισμός σε δημόσιους χώρους στη Νότια Αφρική 20/6: Ημέρα προσφύγων, Αργεντινή: Ημέρα σημαίας, Σενεγάλη: Ημέρα ανεξαρτησίας (1960) 20/6/1928: Ο κυβερνητικός βουλευτής Ράστις προβολεί μέσα στη γιουγκολαβική βουλή σκοτώνοντας δύο βουλευτές και τραυματίζοντας άλλους δύο 20/6/1962: Το ΚΚΕ αποκαθιστά τον Αρη Βελουχιώτη που είχε αποκρύψει το 1945 20/6/1963: Εγκαθίσταται το «κόκκινο τηλέφωνο» Ουάσινγκτον-Μόρχας 20/6/1978: Βόμβα ακροδεξιών στον κινηματογράφο «Ρεξ» σε προβολή σοβιετικής ταινίας, δεκαπέντε τραυματίες 21/6: Ημέρα μουσικής, ημέρα υδρογραφίας 21/6/1877: Εκτέλεση δέκα ιρλανδών ανθρακωρύχων απεργών (ΗΠΑ) 21/6/1945: Εθνικόφρονες επιτίθενται εναντίον αριστερών θητοποιών στα θέατρα «Ερμής» και «Λυρικόν», δέκα τραυματίες 21/6/1987: Σύλληψη του μέλους της οργάνωσης «Ενοπλοί Προλετάριοι με το Κομμουνισμό» Μαουριτσίου Φελίνι (Αθήνα) 22/6: Κονγκό: Ημέρα στρατού, Ελ Σαλβαδόρ: Ημέρα δασκάλων 22/6/1882: Ιδρυση Νομικού Συμβουλίου του Κράτους 22/6/1943: Ρατσιστικές εξεγέρσεις στο Ντιτρόι των ΗΠΑ, 29 νεκροί 22/6/1998: Εκρήξη σε υποκατάστημα της Άλφα Μπανκ στην Αχαρνών (17N) 23/6: Ολυμπιακή ημέρα 23/6/1848: Πρώτη μέρα σφραδών συγκρούσεων γάλλων εργατών με κυβερνητικές δυνάμεις, με γενικό απολογισμό χιλιάδες νεκροί 23/6/1936: Γέννηση Κώστα Σημίτη 23/6/1971: Δίκη πέντε μελών της ΟΜΑΕ (Θεσσαλονίκη) 23/6/1978: 29 καταδίκες και 16 αθωώσεις στη δίκη των Ερυθρών Τσεχοφράχων 23/6/1981: Οι κομμουνιστές συμμετέχουν στην κυβέρνηση της Γαλλίας για πρώτη φορά μετά από 34 χρόνια 23/6/1996: Θάνατος Ανδρέα Παπανδρέου 24/6: Περού: Ημέρα Ινδιάνων, Βενεζουέλα: Ημέρα στρατού 24/6/1984: Οι βελγικοί CCC (Μοχρητικοί Κομμουνιστικοί Πυρήνες) απαλλοτριώνουν 850 κιλά εκρηκτικών και πυροκροτητές από λατομείο κοντά στις Βρυξέλλες 24/6/1991: Εξι αστυνομικοί τραυματίες από βόμβα σε συστάδα θάρμων στη συμβολή των οδών Μπουμπούλινας και Τοσίτσα (ΕΛΑ-1η Μάρη) 24/6/1994: Βόμβα στο νέο κτίριο της Ευρωπαϊκής Ενωσης στο Σύνταγμα (ΕΛΑ-1η Μάρη).

● «Την αύξηση της παραγωγής για εγχώρια κατανάλωση» υπόσχεται ο Χρυσοχοΐδης ●●● Για να υπάρχει κατανάλωση, όμως, πρέπει να υπάρχει καταναλωτική ικανότητα στη μεγάλη μάζα των καταναλωτών, δηλαδή των εργαζόμενων ●●● Οταν με το Μεσοπρόθεσμο τους τσακίζουν περισσότερο, πώς θα προκύψει αύξηση της κατανάλωσης και αύξηση της παραγωγής; ●●● Ελα μου ντε ●●● Τέοια ερωτήματα, όμως, δεν απασχολούν τον εξ Ημαθίας δικολάθο που το πάιζε μέγας οικονομολόγος ●●● Απορίες αφελούς πολιτικού παραπρητή ●●● Αφού ο Σαμαράς ήξερε τις απόψεις του Ρομπά και του Μπαρόζο γιατί πήγε να συναντηθεί μαζί τους; ●●● Μήπως επεδίωκε να κάνουν τις δηλώσεις που έκαναν (υπέρ συναίνεσης) για να 'χει ο ίδιος ένα άλλοι; ●●● Μήπως τελικά αυτές οι δηλώσεις και την κυβέρνηση διευκολύνουν (στην άσκηση εκβιασμού στον ελληνικό λαό) ●●● και τον Σαμαρά επίσης (στην προβολή του ως της μοναδικής αξιοποίησης εναλλακτικής λύσης); ●●● Μάθανε πως πηδιόμαστε, πλάκωσε κι ο Κο-



κός ●●● Εκανε δήλωση υπέρ των «αγανακτισμένων! ●●● Πίσω στον τάφο σου βρυκόλακα ●●● «Ποιος θα κερδίσει αν στην Ελλάδα διαλυθεί ο κοινωνικός ιστός και επακολουθήσουν εκρήξεις βίας; Κανείς» ●●● Αυτό είπε ο Σαμαράς στους συνομιλητές του στην Ευρώπη ●●● Λέτε να μην το κατάλαβαν ο Φιγιόν, ο Μπαρόζο, ο Φαν Ρομπά; ●●● Φυσικά και το κατάλαβαν, όμως έχουν άλλο ρόλο ●●● Η κατάρρευση της χώρας θα σήμαινε και τη δική σας κατάρρευση, είπε ο Γιωργάκης στους μιντιοκράτες ●●● Η κατάρρευση της κυβέρνησης, όμως; ●●●

Μάλλον στο γάμο του καραγκιόζη πυροβόλησε ο ΓΑΠ ●●● «Ανήκω σε αυτούς που πιστεύουν –και δεν είμαι ιδεολογικά νεοφιλεύμερος– ότι η παραγωγικότητα και η αποδοτικότητα πρέπει να συνδέονται άμεσα με τη μισθοδοσία», δήλωσε (στο «Ποντίκι») ο διευθυντής του ΚΘΒΕ Σωτήρης Χατζάκης ●●● Ασε, ρε μεγάλε, μας τα έχουν πει και άλλοι αυτά ●●● Πρώτοι πρώτοι αυτοί που σε διόρισαν και τρως παντεσπάνι, σε μια περίοδο που άλλοι ομότεχνοι σου λένε το ψωμί ψωμάκι ●●● Δηλαδή, το «Θέατρο του Ήλιου», που παίρνουν όλοι τον ίδιο μισθό, από την Αριάν Μνουσκίν μέχρι τον

◆ «Τέλος πια με αυτή την τρομολαγνεία. Κάθε βδομάδα διαβάζω ένα πηγχασίο τίτλο: «Νέα μέτρα». Δεν υπάρχουν νέα μέτρα. Ούτε έρχεται ο επιτρόπος Ρεν, ούτε έρχεται να ανακοινώσει νέα μέτρα. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί η επαναλαμβανόμενη φοβία, αν θέλετε, η οποία περνάει στον κόσμο, σε μια περίοδο που ο κόσμος πρέπει να ηρεμήσει και χρειάζεται μια σιγούρια. Μία από τις άποψες ανάλογου περιεχόμενου δηλώσεις Παπακωνταντίνου. Εγινε στις 5 Ιούλη του 2010. Για να μην ξεχνόμαστε... ◆ «Επομένως, το μηνήριο 1 και το μηνήριο 2 λύνουν το ένα σκέλος του προβλήματος. Το πρόβλημα της ρευστότητας». Ποιος μιλάει για «φυντόνιο 2»; Η υπουργός Εργασίας Λ. Κατσέλη, στην εκπομπή της NET «NET ECONOMY» (9.6.11). Και ποιοι ελεγχούν ότι δεν πρόκειται να υπάρξει νέο Μηνήριο; Ο Παπακωνταντίνου και ο Πεταλωτής (ως εκπρόσωπος του Παπανδρέου). Ξανά για να μην ξεχνόμαστε...

◆ «Αυτό που ζούμε σήμερα είναι μια πραγματική λαϊκή εξέγερση, είναι η μορφή που θα έπαιρνε ο ξεσηκωμός του πραγματικού λαού, της πραγματικής ελληνικής κοινωνίας, των πραγματικών λαϊκών στρωμάτων: άρα ένα αντιφατικό μεγάλα οργής αγανάκτησης, "αντιπολιτικών" αντανακλαστικών, πρωθημένης αγωνιστικότητας αλλά και ιδεολογικών αντιφάσεων, προχωρημένων πολιτικών συνθημάτων αλλά και γηπεδικών τόνων». Από άρθρο του Παναγιώτη Σωτήρη (APAN), στην ιστοσελίδα του «Αριστερού Βήματος Διαλόγου». Ξέρουν τι λένε ή τους ξεφεύγουν; Η Παπαρήγα τώ-

ρα δικαιώνεται (που είχε πει ότι στη λαϊκή επανάσταση δεν θα σπάσει ούτε ένα τζάμι). ◆ Αμέσως μετά την κατάθεση του Μεσοπρόθεσμου, η πιστή φυλλάδα της αντιδρασης, το «Βήμα», με τη μεγάλη ιστορία στο πλευρό κατακτητών, μοναρχοφραστών, χρυνταίων και σίσιας, προσέφερε τις στήλες της για μια συνέντευξη-αγιογραφία του Παπανδρέου. Σιγά, ρε Καψή, τον... τσάκισες με τις ερωτήσεις σου. Μόνο παλαμάκια που δεν βάρεσες κι αυτό γιατί η συνέντευξη ήταν έντυπη και τα παλαμάκια δεν μπορούν να απο-

τυπωθούν στο χαρτί. ◆ Η ίδια φυλλάδα, μαθημένη στην προβοκάτσια και το φέμα, ανακάλυψε και... μετανόμενους μολοτορίπτες στο



ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Σύντομα. Ιδού το «ρεπορτάζ» με τίτλο «Από τις μολότοφ στους... Ειρηνοποιούς»: «Δεν είμαστε δύο καλά παιδιά» λέει ο Πέτρος. «Πολλοί από εμάς που μένουμε εδώ πετούσαν μολότοφ, ανάμεσά τους και εγώ. Κατάλαβα όμως ότι μόνο με ειρηνική διαμαρτυρία μπορεί να γίνει η μεγάλη ανατροπή». Τώρα ανήκω στην Ομάδα Ειρηνοποιών». Μιλάει με αργό ρυθμό, αποτέλεσμα ίσως της τριήμερης αύπνιας, αλλά υποστηρίζει τους κατασκηνώτες με πάθος.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Είναι το μεγάλο πρόβλημα, το τεράστιο πρόβλημα αυτή τη στιγμή και γ' αυτό προσωπικά αυτό που θέλω να μείνει στην ιστορία είναι ότι θα κάνω τα διάνοια μου για να βάλω παιδιά στην αγορά εργασίας. Γ' αυτό κάνουμε και αυτές τις επιθετικές πολιτικές που κάνουμε (...) Προχωράμε ακόμα πιο επιθετικά, επειδή πολλά απ' αυτά τα νέα παιδιά δεν έχουν καθόλου εργασιακή εμπειρία και πολλές από τις επιχειρήσεις ιδιαίτερα κάτω απ' αυτό το δύσκολο οικονομικό περιβάλλον δεν προσλαμβάνουν, δίνουμε τη δυνατότητα σε ένα παιδί νεοπροσλαμβανόμενο να μπορεί να μπει με 20% μισθό χαμηλότερο από τον μισθό της συλλογικής σύμβασης. Λούκα Κατσέλη

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Δεν θα ψηφίσω το Μακροπρόθεσμο Πρόγραμμα και είμαι έτοιμος να αναλάβω τις ευθύνες μου.

Α. Αθανασιάδης (ΠΑΣΟΚ)

Υπάρχουν περίπου 60 βουλευτές στο ΠαΣοΚ που πιστεύουν ότι ο Παπανδρέου γεγίται μιας οργάνωσης που θα ανατρέψει τον διεθνή καπιταλισμό. Τι θα κάνουν αυτόν έξω από τη Βουλή στηθεί μια ανθρώπινη αλυσίδα στο Σύνταγμα;

Κυβέρνηση υπό προθεσμία

Πώς μπορεί να χαρακτηριστεί ένας πρωθυπουργός που το μεσημέρι παραιτείται και το βράδυ ξεπαραιτείται; Τελειωμένος. Αυτός είναι –και επισήμως– από την περασμένη Τετάρτη ο Γ. Παπανδρέου. Στην αστική πολιτική η σημειολογία παίζει ξεχωριστό ρόλο, γι' αυτό και αν αιφαρέσουμε όλα τα διακοσμητικά στοιχεία (προπογάνδα, επιχειρήματα επιστρατευμένα εκ των υστέρων κ.λπ.), εκείνο που έμεινε από το αθλιό σύνο της περασμένης Τετάρτης είναι η εικόνα ενός πολιτικά τελειωμένου Παπανδρέου. Κι αυτό δεν πρόκειται ν' αλλάξει, ακόμα κι αν κάνει έναν εντυπωσιακό ανασχηματισμό (που άλλα –τη στιγμή που γράφεται αυτό το σχόλιο– δείχνουν ότι δεν μπορεί να τον κάνει).

Ο Γιωργάκης θα μείνει στην ιστορία του ελληνικού κοινοβουλευτισμού ως ο πρωθυπουργός-διάλειμμα, ως ο λιγότερο μακρόβιος πρωθυπουργός της μεταπολίτευσης. Σπάει ακόμη και το ρεκόρ του Μητσοτάκη, που έμεινε στην εξουσία τρία χρόνια. Και βέβαια, έσπασε ήδη και άλλο ένα ρεκόρ, όντας ο πρώτος πρωθυπουργός στην ιστορία του ελληνικού κοινοβουλευτισμού που δηλώνει ότι παραδίδει την πρωθυπουργία, χωρίς να έχει απωλέσει τη δεδηλωμένη. Η πρεμούρα του να γίνει πρωθυπουργός, επειδή φοβόταν το εσωτερικό του ίδιου του κόμματός του, τον οδήγησε στην άσκηση πίεσης πάνω στον Καραμανλή, ο οποίος –χορτασμένος από πέντε χρόνια εξουσίας και ξέροντας τι επέρχεται– την έκανε με πλάγια πηδηματάκια και του άφησε τη βόμβα της κρίσης στα χέρια.

Στη συνέχεια, ζαλισμένος από τη νίκη, αντί να κοιτάξει να συμβαζέψει το κόμμα του και να μοιράσει βαρονείς και κομητείες, όπως έκανε ο πατέρες του, έφτιαξε έναν προσωπικό μηχανισμό εξουσίας, αποτελούμενο από τους «κηπουρούς» του και με υπερσύμβουλο τον οδελφό του. Οταν, λοιπόν, έφτασε η δύσκολη στιγμή, όταν αυτό το σύστημα διοίκησης άρχισε να καταρρέει, όταν τα ποντικά άρχισαν να εγκαταλείπουν το βυθιζόμενο κυβερνητικό σκάφος, ο Παπανδρέου, έχοντας διαφρήξει τους δεσμούς με το ίδιο του το κόμμα, αιφνίδιασε κυβέρνηση και κόμμα, ανακοινώνοντας ότι δέχεται να εγκαταλείψει την πρωθυπουργία, για να σχηματιστεί μια κυβέρνηση που θα στηρίξουν από κοινού ΠΑΣΟΚ και ΝΔ, με πρωθυπουργό κοινής αποδοχής. Ήταν τέτοιος ο αιφνιδιασμός αικόμα και στενών συνεργατών του Παπανδρέου, που ο Παπακωνσταντίνου, όταν προκλήθηκε από τον Κεφαλογιάννη στην επιτροπή οικονομικών υποθέσεων της Βουλής να πάρει θέση, είπε πώς δεν έχει να πει τίποτα, πώς το μόνο που υπάρχει είναι η συνάντηση του πρωθυπουργού με τον πρόεδρο της Δημοκρατίας, ενώ «όλα τα υπόλοιπα ανήκουν στη σφαίρα του δημοσιογραφικού κουτσομπολιού», στο οποίο «εμείς δεν θα μετέχουμε»!

Πολλοί εκ των υστέρων είπαν ότι μπλοφάριζε. Αν αυτό ισχύει, είναι σαν να πήγε μαθητής της πρώτης γυμνασίου να παίξει χαρτιά σε λέσχη της πλατείας Βικτωρίας, με τη βεβαιότητα ότι θα τα πάρει από τους επαγγελματίες τζογαδόρους. Ο Σαμαράς, χωρίς να είναι τζογαδόρος ολκής, αλλά με τη

διαύγεια του πρωθυπουργού εν αναμονή, που δεν βιάζεται, για να μην την πατήσει όπως την πάτησε ο Παπανδρέου, «ειδε» τα «ρέστα» του Παπανδρέου και μέσα σε λίγες ώρες τον άφησε «ταπτί» (και καθόλου ψύχραιμο). Πρώτα-πρώτα, φρόντισε να δημοσιοποιήσει την ειδηση ότι με τον Παπανδρέου κατέληξαν σε συμφωνία για κυβέρνηση συνεργασίας με πρωθυπουργό τρίτο πρόσωπο, κοινής αποδοχής. Υστερά, προσέθεσε τη δική του άποψη γι' αυτή την κυβέρνηση: επανοδιπραγμάτευση του Μηνημόνιου και του Μεσοπρόθεσμου και μετά εκλογές. (Βέβαια, τη δήλωση Ρεν ότι δεν χωρά επανοδιπραγμάτευση απέφυγε, όπως ο διάβολος το λιβάνι, να τη σχολιάσει). Κι ενώ από πλευράς ΝΔ μιλούσαν μόνο με διαρροές, βγήκε ο Πεταλωτής και επιβεβαίωσε με τον πιο επίσημο τρόπο ότι υπήρξε καταρχήν συμφωνία Παπανδρέου-Σαμαρά!

Αυτά στις 7 το απόγευμα. Κι ενώ όλοι περίμεναν το διάγγελμα Παπανδρέου στις 8.10, αυτό έγινε στις 9.30' και είχε ως περιεχόμενο το «μαμά, ο Αντωνάκης κάνει ζαβολίες». Είναι δυνατόν να σπάσια μια συμφωνία και να επικαλέσαι ως βασικό επιχείρημα ότι ο άλλος έκανε επικοινωνιακό χειρισμό; Γιατί, ο Πεταλωτής και οι συνεργάτες του Παπανδρέου που έκαναν δηλώσεις για το περιεχόμενο της συμφωνίας, δεν έκαναν επικοινωνιακό χειρισμό; Κι αν ο σχηματισμός αυτής της κυβέρνησης σκάλωνε στη διάρκεια της, γιατί ο Παπανδρέου δεν ξεμπρόστιασε τον Σαμαρά, αλλά πήρε πάνω του την ευθύνη της ματαίωσης αυτού που ο ίδιος ο κυβερνητικός εκπρόσωπος είχε ανακοινώσει; Απλά, φοβήθηκε ότι ο Σαμαράς θα έλεγε «να το δούμε» (την επομένη, μιλώντας στην ΚΟ της ΝΔ, είπε πως αυτό του απάντησε και πως δεν έβαλε βέτο για τη διάρκεια της κυβέρνησης) και θα τον άδειαζε μεγαλοπρεπέστατα, ενώ αυτό στο μεταξύ είχε μεταπειστεί, μετά από τα μηνύματα που πήρε από υπουργούς, από «κηπουρούς», αικόμα και από τον οδεφόρο του Νικολάκη (όπως γράφτηκε). Εκοψε, λοιπόν, το παζάρι με τον Σαμαρά και το χρεώθηκε, ό, τι κι αν είπε εκ των υστέρων. Ούτε οι φανατικότεροι πασοκάνθρωποι των ΜΜΕ δεν τόλμησαν να υπερασπιστούν αυτές τις κινήσεις του Παπανδρέου.

Είναι λογικό ο Παπανδρέου, πελαγώμενος εντελώς, να θέλει να σωθεί παραδίνοντας την εξουσία σ' ένα συμμοχικό σχήμα, μπας και κατακάρει να μετακάρει ένα βάρος της ευθύνης στις πλάτες της ΝΔ, ώστε στις επόμενες εκλογές να μην πάθει πατατάρα. Οσο περισσότερο χρόνο θα παρέμενε στην εξουσία αυτή η κυβέρνηση τόσο μεγαλύτερες ελπίδες ανάκαμψης θα μπορούσε να έχει το ΠΑΣΟΚ. Θα πρέπει να έχεις τυφλωθεί εντελώς, όμως, για να πιστεύεις ότι ο Σαμαράς θα καθόταν να σηκώσει όλες τις ευθύνες, χωρίς να επιδιώκει εκλογές σε σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα, για να ξεκαθαρίσει το τοπίο. Γιατί να προσφέρει χρόνο ανάρρωσης στο ΠΑΣΟΚ; Θα εύρισκε μια αιφνιδιασμή για να προκαλέσει εκλογές, όπως έκανε ο Μητσοτάκης το 1990, όταν επέβαλε τη διάλυση της «οικουμενικής» κυβέρνησης Ζολώτα και τη διεξαγωγή εκλογών, τις οποίες και

κέρδισε.

Αυτό, πέραν των άλλων, πρέπει να θύμισαν στον Γιωργάκη οι συνομιλητές του, επιβάλλοντάς του την αλλαγή στάσης. Ενδεχομένως να παρενέβησαν και παράγοντες της αισικής τάξης, οι οποίοι δεν θέλουν να «καεί» από τώρα μια εναλλακτική λύση εξουσίας, ο «μεγάλος συνασπισμός» κατά το γερμανικό πρότυπο, η οποία μπορεί να φανεί χρήσιμη σε μεταγενέστερο χρόνο. Ολοι αυτοί υπέδειξαν στον Παπανδρέου να επαναπροσδιορίσει τις σχέσεις του με το κόμμα του και την κοινοβουλευτική του ομάδα και να συνεχίσει, ψηφίζοντας το Μεσοπρόθεσμο και τους βασικούς εφαρμοστικούς του νόμους μέσα στο καλοκαίρι. Να μην επαναλάβει, δηλαδή, μια τακτική «το βάζω στα πόδια» σαν τον Καραμανλή. Ο βρεγμένος δεν πρέπει να φοβάται τη βροχή.

Δεν ξέρουμε αν ο Παπανδρέου, μες στη θολούρα του, πιστεύει ότι μπορεί να τα βγάλει πέρα, να βγάλει τετραετία. Γεγονός είναι ότι η ζημιά έχει γίνει. Οπως γράψαμε και στην αρχή, πρωθυπουργός που παραιτείται και στη συνέχεια επιβατείται είναι τελειωμένος. Μπορεί να σταθεί για ένα αικόμη διάστημα στην εξουσία, όμως θα σέρνεται, αμφισβητούμενος από τους πάντες. Είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι, πέρα από τον Σαμαρά, ο οποίος δεν υπήρξε και ιδιαίτερα επιθετικός, αιρήνοντας την «εικόνα» να κάνει τη δουλειά της, Παπαρήγα και Τσίπρας ξεμπρόστιασαν τον Παπανδρέου, αποκαλύπτοντας ότι τους τηλεφώνησε και άλλα έλεγε στον ένα, άλλα στην άλλη. Τον έδωσαν στεγνά, προκειμένου να δώσουν μια πιο ευρεία δικαιολογητική βάση στο αίτημά τους για εκλογές.

Την άλλη μέρα (Πέμπτη), ο Παπανδρέου σώθηκε χάρη σε μια πυροσβετική παρέμβαση της έμπειρης Βάσως Παπανδρέου, η οποία τον έσυρε εκότντα σε μια συνεδρίαση της ΚΟ του ΠΑΣΟΚ, προκειμένου να εκτονωθούν εκεί οι αντιδράσεις και το ρεύμα φυγής να σταματήσει στους Φλωρίδη και Νασιώκα (οι οποίοι προσπαθούν να περάσουν στην εφεδρεία, προσδοκώντας μια ευρύτερη αναδιάρθρωση του πολιτικού σκηνικού μέσα στην οποία θα διασωθούν). Με ύφος ηγερίας του κόμματος, η οποία λειτουργεί ως η συνειδησή του, η Βάσω τα 'ψαλε του Γιωργάκη και του ζήτησε επιτακτικά να διώξει τον Παπακωνσταντίνου και να πάψει να κυβερνά με παρέες, αλλά να δώσει λόγο στους βαρόνους του κόμματος. Ο ίδιος ο Παπανδρέου, χωρίς να έχει συνελθει από το χαστούκι της προηγούμενης μέρας, υποσχέθηκε αναβαθμισμένο ρόλο στους βαρόνους, για να βγουν και να τον στηρίξουν με δημόσιες δηλώσεις, συγκρατώντας ταυτόχρονα τις ομάδες τους, και στη συνέχεια με μια δακρύβρεχτη ομιλία (σ' αυτό το ύφος είναι πολύ καλύτερος από τον Λοβέρδο) ζήτησε στηρίξη, υποσχόμενος ότι θα τους στηρίξει και αυτός.

Ξέρετε πώς αικούστηκε αυτό; «Ο, τι προλάβουμε να φάμε, πριν μας πάρει όλους μαζί ο διάσιλος». Ο Παπανδρέου είναι τελειωμένος, η κυβέρνηση του είναι κυβέρνηση υπό προθεσμίαν, η πολιτική που εφαρμόζουν, όμως, είναι σε ισχύ.

■ Πυρ κατά βούληση

Μ' ένα συμπάρο πολλά τρυγώνια προσπάθησε να

Οι «τρομοκράτες» στην κυβέρνηση!

Προσπάθησαν οι Αμερικανοί, αλλά δεν τα κατάφεραν λίβανο, μετά την πτώση της προηγούμενης πριν από έξι μήνες. Η προηγούμενη κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» έπεισε τον Γενάρη, όταν παραιτήθηκαν οι 11 από τους 30 υπουργούς (οι 10 του συνασπισμού της αντιπολίτευσης «8 Μάρτη», που αποτελείται από τη Χεζμπολά, την Αμάλ, το Ελεύθερο Πατριωτικό Κίνημα του μαρωνίτη πρώην στρατηγού Μισέλ Αούν και άλλες δύο μικρότερες πολιτικές δυνάμεις, καθώς και ο υπουργός Εσωτερικών που δεν ανήκει στην αντιπολίτευση). Ο λόγος ήταν οι μεθοδεύσεις του «διεθνούς δικαστηρίου» για τη «διαλεύκανση» της δολοφονίας του πρώην πρωθυπουργού, Ραφήν Χαρίρι, το οποίο σκόπευε να κατηγορήσει τη Χεζμπολά για εμπλοκή στη δολοφονία, πράγμα που η τελευταία αφνείται κατηγορηματικά.

Αφού λοιπόν οι Αμερικανοί προσπάθησαν να εμποδίσουν το σχηματισμό της νέας κυβέρνησης, απειλώντας με διεθνή απομόνωση, τώρα κάθονται και βλέπουν τη συμμαχία της πάλι ποτέ «τρομοκρατικής» Χεζμπολά να κερδίζει την πλειοψηφία των υπουργείων στη νέα κυβέρνηση (16 στα 30), χωρίς να μπορούν να κάνουν τίποτα. Εποι, ο εκπρόσωπος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, Μάρκ Τόνερ, στην ημερήσια συνέντευξη Τύπου που δίνει για διάφορα θέματα, περιορίστηκε την περασμένη Δευτέρα να δηλώσει ότι η νέα κυβέρνηση θα πρέπει να δεσμευτεί από το λιβανέζικο σύνταγμα, να καταγγείλει τη βία και να στηρίξει το διεθνές δικαστήριο για την υπόθεση Χαρίρι.

Μπορεί η ίδια η Χεζμπολά να έχει μόνο δύο υπουργούς στο υπουργικό συμβούλιο (υπουργείο Γεωργίας και υπουργείο άνευ χαρτοφύλακίου), όμως ο ρόλος της στην πολιτική ζωή της χώρας έχει σαφώς αναβαθμιστεί. Κι όχι μόνο της Χεζμπολά, αλλά και των συμμάχων της, όπως η φιλοσυριακή Αμάλ (οργάνωση από παλαιότερη διάσποτη της οποίας προήλθε η Χεζμπολά), που πήρε τα υπουργεία Εξωτερικών και Υγείας, και το Ελεύθερο Πατριωτικό Κίνημα του Μισέλ Αούν, που πήρε τα υπουργεία Δικαιοσύνης, Εργασίας, Ενέργειας και Πολιτισμού. Η συνέχεια προβλέπεται ενδιαφέρουσα, αφού το στρατόπεδο της αμερικανικής πολιτικής είναι μεγάλο, σε μια χώρα που ούτε οι Σιωνιστές με τα όπλα ούτε οι Αμερικανοί με «διπλωματικές» απειλές κατόρθωσαν να νικήσουν την αντίσταση.

Οι Σιωνιστές ληστεύουν το παλαιοστινιακό φυσικό αέριο

Το ισραηλινό υπουργείο Υποδομών ανακοίνωσε στις 12 Ιουνίου την απόφασή του να προχωρήσει στην εκμετάλλευση ενός κοιτάσματος φυσικού αερίου που βρίσκεται κοντά στην ακτογραφή της Λωρίδας της Γάζας και να αναθέσει τη μελέτη εκμετάλλευσης του κοιτάσματος στην αμερικανική εταιρία Nobel Energy, ώστε να ξεκινήσουν οι εργασίες μέσα στο καλοκαίρι. Επιχειρεί, με άλλα λόγια, να δημιουργήσει τετελεσμένα, με πρόσχημα τις ελλείψεις σε φυσικό αέριο που σημειώθηκαν αυτή τη χρονιά από την ανατίναξη επανειλημένα του αγωγού μεταφοράς φυσικού αερίου από την Αγγλική στο Ισραήλ κατά τη διάρκεια της λαϊκής εξέγερσης στην Αγγλική.

Η απόφαση της ισραηλινής κυβέρνησης αφορά στο κοιτάσμα Noa North, που υπολογίζεται ότι περιέχει 1.2 δις. κυβικά μέτρα φυσικού αερίου.

Πλούσια κοιτάσματα φυσικού αερίου έχουν εντοπιστεί κατά μήκος των ακτών της Λωρίδας της Γάζας, το δικαίωμα εκμετάλλευσης των οποίων έχει δοθεί από την Παλαιοστινιακή Αρχή με συμφωνία που υπογράφτηκε το Νοέμβριο του 1999, στο βρετανικό όμιλο British Gas και μια λιβανέζικη εταιρία. Η British Gas έχει ήδη ανοίξει ήδη πηγάδια στο Gaza Marine 1 και το Gaza Marine 2 και υπολογίζει το σύνολο των παράκτιων αποθεμάτων φυσικού αερίου της Γάζας στα 1.5 τρισ. κυβικά μέτρα.

Η απόφαση της ισραηλινής κυβέρνησης συνιστά απροκλιτή ληστεία του φυσικού πλούτου του παλαιοστινιακού λαού και κατάφωρη παραβίαση κάθε έννοιας του διεθνούς αστικού δικαίου.

Ο Ερντογάν σάρωσε αλλά η «κινεζοποίηση» καλά κρατεί

Ο Ερντογάν συνεχίζει την ένδοξη πολιτική του καριέρας, αφού γίνεται ο δεύτερος πολιτικός στην ιστορία της Τουρκίας που κατακρέπει να κερδίσει τρεις εκλογικές αναμετρήσεις. Ομως, η νίκη του δεν ήταν το ίδιο ένδοξη, αφού δεν κατόρθωσε να κερδίσει ούτε τις 330 έδρες που χρειαζόταν για να μπορεί να προχωρεί σε δημοψήφισμα επί των συνταγματικών αλλαγών (όπως έκανε τον περιστέμβρη), ενώ απομακρύνθηκε ακόμα περισσότερο από τον αριθμό βουλευτών (2/3 του κοινοβουλίου των 550 βουλευτών, δηλαδή 367 βουλευτές) που απαιτείται για να επιβάλει συνταγματικές αλλαγές. Αν και το ποσοστό που κέρδισε το κόμμα του (Κόμμα Δικαιούντς και Ανάπτυξης – AKP) έφτασε το 50% (δηλαδή τρεις μονάδες πάνω από το ποσοστό του 2007), έχασε 15 έδρες (από τις 341 που είχε, έπεισε στις 326).

Το Ρεπουμπλικανικό Λαϊκό Κόμμα ενισχύθηκε με 23 επι-

πλέον έδρες στη Βουλή και αύξηση του ποσοστού του κατά πέντε ποσοστιαίες μονάδες (από 21% σε 26%), ενώ ήταν υπέστη το ακροδεξιό Εθνικιστικό Κόμμα του Μπαχτσελή, που έπεισε κατά 1,3 ποσοστιαίες μονάδες (από 14,3% στο 13%) χάνοντας 18 έδρες. Νίκη σημείωσε και το κουρδικό Κόμμα Ειρήνης και Δημοκρατίας, μέσω των «ανεξάρτητων» υποψηφίων του, τους οποίους κατέβασε προκειμένου να ξεπεράσει το σκόπελο του 10% για να μπει στη βουλή και οι οποίοι αυξήθηκαν από 20 σε 35.

Με την τουρκική οικονομία να αναπτύσσεται ταχύτατα (με ρυθμούς ανάπτυξης της τάξης του 9%) και τους Ερντογάν-Νταβούτογλου να χειρίζονται με μαστρία τη διεθνή πολιτική, ήταν επόμενο το AKP να σημειώσει τέτοια νίκη. Η συμμετοχή στις εκλογές ξεπέρασε το 86% δείχνοντας ότι ο τουρκικός λαός βρίσκεται μακριά από το να απελευθερωθεί από τις κοινοβουλευτικές αυτοπάτες, ακόμα

κι όταν δεν μπορεί να βιώσει τους «καρπούς» της ανάπτυξης. Μπορεί η Τουρκία να αναπτύσσεται και να δανειζεται πιο φτηνά από ευρωπαϊκές χώρες, οι μισθοί όμως εξακολουθούν να είναι μισθοί πείνος.

Σύμφωνα με περσινή έκθεση του συνδικάτου Sosyal-Is, τα αποτελέσματα της οποίας αναδημοσίευσε η τουρκική εφημερίδα Χουριέτ στα τέλη του περασμένου χρόνου (27/12/10), ο βασικός μισθός στην Τουρκία τον Ιούνη του 2010 ήταν 522 λίρες (γύρω στα 230 ευρώ με τις σημερινές ισοτιμίες), ενώ το επίπεδο φτώχειας είναι καθορισμένο στις 818 λίρες. Δηλαδή ο βασικός μισθός ισοδυναμεί μόλις με το 64% του επιπτέδου φτώχειας! Γ' αυτό και μία τετραμελής οικογένεια που τα μέλη της αμείβονται με το βασικό μισθό στην Τουρκία έχει συνολικό εισόδημα που δεν ξεπερνά το όριο φτώχειας, όπως οι αναφέρει η έκθεση! Ξέρετε πόσο είναι το ποσοστό της τουρκικής εργατικής τάξης που αμείβεται με το

βασικό μισθό; Το 43.2%! Στον ιδιωτικό τομέα, το ποσοστό των εργαζομένων που παίρνει το βασικό μισθό ξεπερνά το 46%!

Αυτό θα πει «κινεζοποίηση». Μη νοιμίζετε ότι η κατά 37.1% αύξηση του βασικού μισθού από τον Ιούνη του 2006 μέχρι τον Ιούνη του 2010 ήταν κάτιο τη σημαντικό, αφού την ίδια περίοδο ο πληθωρισμός ουξήθηκε κατά 37.6%. Γ' αυτό και το ξένο κεφάλαιο επενδύει στην Τουρκία και όλοι «θαυμάζουν» αυτή τη χώρα που η CIA (στην κατάταξη των χωρών που έχει κάνει στο παγκόσμιο βιβλίο δεδομένων «The World Fact Book») τη θεωρεί «αναπτυγμένη», αφού είναι η 17η χώρα στον κόσμο στην κατάταξη βάσει του ΑΕΠ, ενώ οι διεθνείς αξιολογικοί οίκοι (Moody's, Fitch) ανεβάζουν το βαθμό πιστοληπτικής φερεγγυότητάς της και το χρέος της κυμαίνεται γύρω στο 45% του ΑΕΠ. Σημαντικά χαμηλότερο από το πάνω από 150% της Ελλάδας, αλλά με τι μισθούς;

Ο μυστικός πόλεμος των ΗΠΑ στην Υεμένη

Εκμεταλλεύμενος την πολιτική κρίση, τις ένοπλες συγκρούσεις και την πάλη για τον έλεγχο της εξουσίας ανάμεσα σε αντίτοπες μεριδιες της άρχουσας τάξης, ο Λευκός Οίκος αποφάσισε να κλημακώσει τους βομβαρδισμούς, που ξεκίνησαν σε συνεργασία με το καθεστώς Σάλεχ από το 2009, εναντίον «εχθρικών» στόχων. Το κοινούριο στην υπόθεση αυτή είναι ότι στο πρόγραμμα της δραματικής κλημάκωσης των βομβαρδισμών στην Υεμένη θα συμμετέχει τώρα και η CIA, κατά το πρότυπο του αντίτοπου προγράμματος στο Πακιστάν, η οποία εκτελεί τις επιχειρήσεις χωρίς περιοριστικούς κανόνες, ουσιαστικά χωρίς κανένα ελέγχο από τις τοπικές κυβερνήσεις.

Σύμφωνα με την «Associated Press» (14/6/11), μια μυστική αεροπορική βάση της CIA στον Περσικό Κόλπο, με πεδίο δράσης φυσικά όχι μόνο την Υεμένη αλλά ολόκληρη την περιοχή. Και μάλιστα το χρονοδιάγραμμα κατασκευής της επιτοχίνεται και περιορίζεται από 2 χρόνια σε 8 μήνες.

Αυτό όσον αφορά στην Υεμένη σημαίνει ότι η CIA θα χτυπά όχι μόνο τα ισλαμικά κινήματα, που τα βαρτίζει όλα Αλ-Κάιντα, αλλά και τα αυτονομιστικά κινήματα, που λειτουργούν αποσταθεροποιητικά τόσο στο εσωτερικό όσο και απέναντι στη Σαουδική Αραβία για νοστηλεία, η έκουσία τυπικά πέρασε στον αντιπρόσδρο Αμπντ

Σε τέσσερα βασικά αιτήματα κατέληξαν οι «αγανακτισμένοι» της Πουέρτα Δελ Σολ, πριν φύγουν την περαιωμένη Κυριακή (μετά από 25 μέρες συνεχούς παρουσίας), όπως μιας πληροφορεί η ιστοπανική εφημερίδα Ελ Πάις (12/6/11): «Εκλογική μεταρρύθμιση που θα εξασφαλίζει καλύτερη αντιπροσώπευση και αυξημένη συμμετοχή πολιτών στην κυβέρνηση, καθαρές στρατηγικές για την καταπολέμηση της διαφθοράς στο δημόσιο που θα αυξήσουν τη διαφάνεια στην κυβέρνηση, πλήρης διαχωρισμός των δημόσιων έξουσιων και δημιουργία μηχανισμών που θα ζητούν καλύτερη απόδοση από τους πολιτικούς και περισσότερη υπευθυνότητα από την κυβέρνηση για τις ενέργειες της». Η εφημερίδα χαρακτηρίζει –προφανώς με ικανοποίηση– «ιδιαίτερα αιχμηρά» τα θέματα αυτά, δεδομένου (όπως υποστηρίζει) ότι η «οσιολαϊκή» διακυβέρνηση δεν διαχειρίστηκε σωστά την κρίση, αφήνοντας πάνω από το 20% του εργατικού δυναμικού της χώρας να πέσει στον Καιάδα της ανεργίας και πολλούς κυβερνητικούς αξιωματούχους στο βάλτο της διαφθοράς.

Διαβάζοντας τα «αιτήματα-μανιφέστο» (όπως τα χαρακτηρίζει η Ελ Πάις) θίλεται κανείς για την κατάληξη ενός κινήματος που εμφανίστηκε με τόσες ελπίδες και τώρα φαίνεται να τρεκλίζει πίσω από μια συνθηματολογία-ευχολόγιο που κανείς δε μπορεί να την εφαρμόσει γιατί απλά δεν εφαρμόζεται. Ούτε οι εμπνευστές των «αιτημάτων» αυτών μπορούν να δώσουν μια επιστική πρόταση για το πώς θα επιτευχθούν αυτά τα «αιτήματα» και ποιος θα τα επιβάλει (ακόμα κι αν θεωρούσαμε ότι τα αιτήματα ήταν σωστά).

Πριν από ένα περίπου μήνα, από αυτές εδώ τις στήλες είχαμε θέσει ένα καίριο ερώτημα σχετικά με αυτού του τύπου τα κινήματα: Κριτική «των πολιτικών» ή επαναστατική απόρριψη του καπιταλισμού;

Με αυταπάτες στρωμένος ο δρόμος προς την... κόλαση



(«Κ», αρ. φύλλου 644, 28.5.2011). Το κίνημα αυτό φαίνεται για την ώρα να επιλέγει το πρώτο. Μα τι κακό έχουν τα αιτήματα, θα πει κανείς. Δεν θέλουμε οι «πολίτες να συμμετέχουν στα κοινά»; Δεν θέλουμε να υπάρξει «διαφάνεια» και «υπευθυνότητα» στους πολιτικούς και τις κυβερνήσεις; Θα μπορούσαμε να συντάξουμε ολόκληρο κατεβατό από άλλα τόσα «θέλουμε», συνεισφέροντας στην κατάθεση «αιχμηρών αιτημάτων», που θα αγκαλιάζονταν ίσως από το σύνολο των ΜΜΕ διεθνώς. Άλλωστε, τα περισσότερα απ' αυτά δεν είναι και τόσο καινούργια. Δεκαετίες τώρα έχουμε βαρεθεί να αικούμε ωραίες λέξεις, όπως «διαφάνεια», «καταπολέμηση της διαφθοράς» και άλλα παρόμοια ευχολόγια. Κανένα όμως δεν έχει γίνει πράξη. Και αδιαφάνεια υπάρχει, με την οποία «υπερπληροφόρηση» να λειτουργεί συνήθως για να συσκοτίζει την

πραγματικότητα, και διαφθορά υπάρχει, η οποία αποκαλύπτεται μόνο όταν σκάει κάποιο σκάνδαλο που δείχνει τη σαπίλα της αστικής πολιτικής και τη διαπλοκή της με την οικονομική έξουσία. Για να μην μιλήσουμε για την «συμμετοχή των πολιτών στα κοινά», η οποία γίνεται μόνο μέσω πελατειακών σχέσεων κομμάτων που λειτουργούν για λογαριασμό των οικονομικά ισχυρών, ρίχνοντας μερικά ψήφουλα στους ψηφοφόρους για να συνεχίζουν να φωνάζουν «Ζήτω» στις κομματικές φιέστες.

Το πρόβλημα με όλα αυτά τα «θέλουμε», που αναφέραμε παραπάνω, είναι ότι προσπαθούν να δώσουν λύση στις διάφορες πλευρές της πολιτικής και κοινωνικής ζωής, ενώ δεν απαντούν στο κύριο: Σε ποια κοινωνία ζούμε; Ποια κοινωνική τάξη έχει την έξουσία (ανεξάρτητα από το κόμμα που βρίσκεται κάθε φορά στην κυβέρνη-

ση); Τελικά, για λογαριασμό τίνων εργάζονται οι «πολιτικοί» και με ποιο κριτήριο μετριέται η «απόδοσή» τους.

Αν φέρνει ένα καλό το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης είναι ότι διαλύει τις αυταπάτες σχετικά με το ποιος έχει την έξουσία. Αν παλιότερα η ρεφορμιστική πολιτική κάποιων κυβερνήσεων έδινε μερικά «δωράκια», κυρίως στις μικροαστικές μάζες, τώρα κόβονται κι αυτά. Το κεφάλαιο αποκαλύπτει τον πιο αδίστακτο εαυτό του και οι αστοί πολιτικοί (οποιασδήποτε απόχρωσης, είτε «αριστερής» είτε δεξιάς) σπεύδουν να το στηρίξουν. Τα μέτρα που ψηφίζονται έχουν ξεκάθαρο ταξικό πρόσημο (αυτό το πρόσημο που δυστυχώς δεν μπορούν να δουν οι «αγανακτισμένοι» της Πουέρτα Δελ Σολ ή τουλάχιστον αυτοί που έχουν αναλάβει το έργο της «εκπροσώπησής» τους).

Γιατί τι άλλο παρά ταξική στήριξη υπέρ του κεφαλαίου είναι οι φορο-απαλλαγές που εισήγαγε η «οσιολαϊκή» κυβέρνηση Θαπατέρο για τις «μικρές επιχειρήσεις» ή οι μειώσεις μισθών στο δημόσιο (ικείνοντας το μάτι και στον ιδιωτικό τομέα) ή οι περικοπές στα επιδόματα ανεργίας μέχρι και η πλήρης κατάργηση του επιδόματος τοκετού των 2.500 ευρώ από τις αρχές του 2011;

Σε ένα σύστημα που θωρακίζεται με νόμους, στη συντριπτική πλειοψηφία τους υπέρ των καπιταλιστών, με κόμματα και ΜΜΕ που είτε χρηματοδοτούνται από το κεφάλαιο είτε αποτελούν αναπόσπαστο τμήμα του και με τους μηχανισμούς καταστολής να εκσυγχρονίζονται συνεχώς, πόσο αφελής μπορεί να είναι κανείς για να ζη-

τά «εκλογική μεταρρύθμιση» προκειμένου να συμμετάσχουν οι «πολίτες» στην κυβέρνηση; Πόσο αφελής μπορεί να είναι κανείς για να ζητά τη σύσταση «μηχανισμών που θα ζητούν καλύτερη απόδοση από τους πολιτικούς και περισσότερη υπευθυνότητα από την κυβέρνηση για τις ενέργειές της»; Το ερώτημα που αφέως προκύπτει είναι: «απόδοση», «υπευθυνότητα», «συμμετοχή» για λογαριασμό ποιας τάξης; Της εργατικής που παράγει το πλούτο ή της αστικής που τον καρπώνεται; Κι αν πει κανείς «προς όφελος της εργατικής τάξης», το αφέως επόμενο ερώτημα που δικαιωματικά γεννάται είναι: Ποιος θα εξασφαλίσει αυτό, όταν η ταξική έξουσία (νομοθετική, εκτελεστική, δικαστική) είναι συγκεντρωμένη στα χέρια μιας τάξης, της αστικής;

Αν οι εκλογές μπορούσαν ν' αλλάξουν το σύστημα θα ήταν παράνομες, έλεγε πριν από περίπου ενάμιση αιώνα ο γερο-Κάρολος και η πληθώρα των στρατιωτικών πραξικοπημάτων (η οποία στην Ισπανία κόστισε τέσσερις δεκαετίες φασιστικής μπότας υπό τον συνεργάτη των ναζί Φρανθίμο Φράνκο) έρχεται κάθε φορά να το αποδείξει, όχι μόνο όταν το σύστημα απειλείται με κοινωνική αλλαγή, αλλά ακόμα κι όταν η κυβέρνηση αποφασίζει να πάρει κάποια ρεφορμιστικά μέτρα που δεν αρέσουν στην οικονομική έξουσία (βλέπε πτώση του Αλιέντε στη Χιλή, από τον πρώην αρχηγό του στρατού του, Αουγκούστο Πινοσέτ). Οταν η θεμέλια λίθισ ένας συστήματος είναι η παραγωγή πλούτου μέσω της ιδιοποίησης ένης εργασίας, δηλαδή μια καθαρή κλοπή, τότε οποιαδήποτε ευχολόγια δεν το αναιρούν, παρά παραλόγουν κάθε αντίσταση ενάντια του, στρώνοντας –ακόμα και με τις καλύτερες προθέσεις αυτών που πλασάρουν αυτά τα ευχολόγια– το δρόμο προς μια εργασιακή κόλαση...

Απύθμενο θράσος!

Ο διορισμένος από τον Αμπάς πρωθυπουργός της Παλαιστινιακής Αρχής, ο εκλεκτός του Ισραήλ και των ΗΠΑ, τον οποίο η ηγεσία της Φατάχ πρότεινε για τη θέση του πρωθυπουργού στην κυβέρνηση εθνικής ενότητας και απορρίφθηκε από τη Χαμάς, κατηγορώντας τον για συνεργασία με το Ισραήλ στον αποκλεισμό της Γάζας και για τις συλλήψεις επί των ημερών του εκαποντάδων αγωνιστών της αντίστασης, αποκάλυψε για άλλη μια φορά τις στενές σχέσεις του με τους Ισραηλινούς μακελάρηδες. Εκανε αυτό που δεν τόλμησαν να κάνουν ούτε οι πιο αμερικανόδουλοι δικτάτορες των αραβικών χωρών. Οταν ο διοικητής της Τράπεζας του Ισραήλ Στάνλεϊ Φίσερ ανακοίνωσε τα σχέδια του να θέσει υποψηφιότητα για τη θέση του διευθυντή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, ο πρωθυπουργός της Παλαιστινιακής Αρχής, Σαλάμ Φαγιάντ, βγήκε και εξέφρασε την υποστήριξή του στην υποψηφιότητα του Φίσερ, δηλώνοντας ότι είναι «ένας υπέροχος άνθρωπος», ότι θα είναι ένας «πουδαίος μάνατζερ» και ότι «έναις δύσκολο να δεί πώς μπορεί κάποιος άλλος να έχει περισσότερα προσόντα».

Ο Φαγιάντ και ο Φίσερ είχαν συνεργαστεί όταν και οι δύο υπηρετούσαν στο Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, όπου ο Φίσερ είχε τη θέση του αναπληρωτή διευθυντή.

Η κατάπτυση αυτή δήλωση υποστήριξης του Φαγιάντ στο πρόσωπο του Φίσερ έγινε, παρόλο που διάφοροι Ισραηλινοί κυβερνητικοί αξιωματούχοι είχαν παραδεχθεί ότι ο Φίσερ είχε ελάχιστες πιθανότητες να κερδίσει τη θέση, γιατί η εκλογή γίνεται με πολιτικά κριτήρια. Γεγονός που στηγματίζει ακόμη περισσότερο το Σαλάμ Φαγιάντ ως προδότη του παλαιστινιακού λαού.

Το ελικόπτερο αναδεικνύεται ως το μέσο μεταφοράς του μέλλοντος, ιδιαίτερα για μια συγκεκριμένη κάστα. Αυτή των αστών πολιτικών. Θέλετε παράδειγμα; Πάρτε τη Βαρκελώνη. Μπορεί το κίνημα των αγανακτισμένων να τα μάζεψε από τις ιστοπλατείες την περαιωμένη Κυριακή, η οργή του κόσμου, όμως, δεν έχει καταλαγιάσει. Γι' αυτό και δύο χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν τ



Εμείς;

Το πολιτικό σύστημα σε κρίση. Οχι και σε ακυβερνησία, όμως. Την ώρα που ο Παπανδρέου τελούσε υπό παραίτηση και στη συνέχεια υπό αναδόμηση, την ώρα που ταραχή μεγάλην επικρατούσε στην κοινοβουλευτική ομάδα του ΠΑΣΟΚ, αυτήν π ήδια ΚΟ ψήφιζε στη διαρκή επιτροπή οικονομικών υποθέσεων της Βουλής το περιβόπτο Μεσοπρόθεσμο. Τετάρτη και Πέμπτη, την ώρα της γενικής χλαπαταγής, σαν να μην έτρεχε τίποτα, σε τρεις συνεδριάσεις (αντί των αρχικά προγραμματισμένων τεσσάρων) η αρμόδια επιτροπή της Βουλής, με τις θετικές ψήφους των κυβερνητικών βουλευτών, ψήφιζε σε πρώτη ανάγνωση το Μεσοπρόθεσμο, χωρίς ν' ανοίξει μύτη και χωρίς να το πάρει χαμπάρι κανένας (τα ΜΜΕ φρόντισαν με τη σιωπή τους να καλύψουν την ολοκλήρωση της πρώτης από τις τρεις φάσεις της κοινοβουλευτικής διαδικασίας ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου).

Το πολιτικό σύστημα είναι σε κρίση, αλλά δουλεύει. Εφτασε μια ανάστα από μια κυβέρνηση συνεργασίας των δυο μεγάλων κομμάτων. Εμεινε τελικά με μια... ανασχηματισμένη κυβέρνηση υπό προθεσμία, η οποία όμως είναι σε θέση να ψηφίσει τα άμεσα αντιλαϊκά μέτρα, για να πάει σερνόμενη μέχρι τις εκλογές και να δώσει τη θέση της ή σε μια αυτοδύναμη κυβέρνηση της ΝΔ ή σ' έναν «μεγάλο συνασπισμό», που θα συνεχίσει την ίδια πολιτική, την πολιτική της «κινσζούτσερ» της σενατικής τάξης.

«ΚΙΝΕΖΟΠΟΙΟΣ» της εργατικής τάξης.
Το πολιτικό σύστημα είναι σε κρίση, αλλά όχι σε παραίτηση. Η αριστερά του καθεστωτικού φάσματος ζητά με ένταση εκλογές. Βλέπει την ευκαιρία να μετατρέψει τη λαϊκή αγανάκτηση σε «κουκιά». Στην ουσία, καλεί τον κόσμο να μην κινηθεί σε μαχητική κατεύθυνση, αλλά να μετατραπεί αρχικά σε χειροκροτηπή των προεκλογικών της συγκεντρώσεων και στη συνέχεια σε ψηφοφόρο ΤΠΣ.

Τι υπάρχει από την «άλλη μεριά»; Η ίδια κίνηση στο σκοτάδι. Χωρίς φάρο που να δείχνει την κατεύθυνση, χωρίς πυξίδα, με μοναδικό καύσιμο την οργή, που καίγεται σε άσφαιρες 24ωρες απεργίες και σε μαζικές συνάξεις με σφυρίχτρες και μούτζες στις πλατείες της χώρας.

Η ιστορία δείχνει ότι αυτή η τακτική, ακόμα και όταν καλλιεργεί τον ενθουσιασμό και την ικανοποίηση (ή μήπως περισσότερο τότε;) είναι εύκολα διαχειρίσιμη και αφομοιώσιμη από τον πολυπλόκαμο μηχανισμό του συστήματος. Εκτός αν πιστεύει κανείς πως όλοι αυτοί που χαιρετίζουν τους «αγανακτισμένους», από τον Τσίπρα μέχρι τον Αλαφούζο, ή απλώς τους «κατανοούν», από τον Παπανδρέου μέχρι τον Σαμαρά, είναι θιασώτες της... άμεσης δημοκρατίας και του δόγματος... ο λαός στην εξουσία.

Η σημερινή πραγματικότητα δείχνει το μεγάλο πολιτικό κενό που χάσκει. Το κενό της πολιτικά οργανωμένης εργατικής τάξης. Ας βγάλουμε τα μιωτικά γυαλιά και ας το δούμε κι ας αρχίσουμε να το γεμίζουμε. Αν χτες είχαμε περιθώρια ν' ασχολούμαστε μ' άλλα, σήμερα, που η πολιτική κάνει τις «περιέργεις» στροφές της, πρέπει επιτακτικά σ' αυτό να προσανατολιστούμε.



*...καὶ πέτρες, καὶ
πέτρες...*

■ Μπακάλης για ΦΤΥΣΙΜΟ

Θαυμάστε μπακάλη για φτύσιμο, που παριστάνει τον υπουργό Οικονομικών. Δείτε πως μετράει ο Παπακωνσταντίνου τα δισεκατομμύρια που ρίχνει πάνω στις [ίδης λυγισμένες] πλάτες του ελληνικού λαού. Πρέπει, λέει, να πάρουμε πρόσδετα μέτρα πάνω από 6 δισ. ευρώ. Κι αρχίζει και μετράει. Οταν ψηφίζαμε τον προϋπολογισμό, υπολογίζαμε το έλλειμμα του 2010 σε 9,5%, όμως αυτό πήγε στο 10,5%, επομένων «πρέπει να καλύψουμε άλλη μία μονάδα, δηλαδή παρεμβάσεις που ξεπερνούν τα 2,5-3 δισ. ευρώ». Πρώτον, το 9,5% ήταν δικό του παραμύθι, διότι όλοι γνωρίζαμε (βάσει της προηγούμενης αναδεώρησης της Eurostat) ότι το έλλειμμα δα είναι πάνω από 10%. Δεύτερο, η μια μονάδα του ΑΕΠ, βάσει του προϋπολογισμού, είναι 2,3 δισ. και όχι «2,5-3 δισ.». Στη συνέχεια, προσδέτει «άλλο 1 δισ. από την ύφεση», η οποία «ήταν χειρότερη απ' αυτήν που περιμέναμε». Και πάλι, όμως, δεν φτάνει ούτε στα μισά των πρόσδετων μέτρων.

Χωρίς να κωλώσει, συνεχίζει στην ίδια μπακάλικη λογική: «Επιπλέον, έχουμε μία σειρά από παρεμβάσεις που κάναμε και οι οποίες κόστισαν στο Ελληνικό Δημόσιο, αλλά ήταν σε όφελος των πολιτών και της οικονομίας. Για παράδειγμα, ο συμψηφισμός και μόνο των οφειλών του Δημοσίου, φέτος, δια κοστίσει ένα δισ. ευρώ. Για παράδειγμα, το γεγονός ότι ο νέος φορολογικός νόμος μείωσε τη φορολογική υποχρέωση σε όσους έχουν εισοδήματα κάτω από 400 χιλιάδες ευρώ, αυτό κόστισε γύρω στα 400 εκατ. ευρώ. Για παράδειγμα, το γεγονός ότι πήγαμε σε τμηματική καταβολή ΦΠΑ, κόστισε άλλα 300 εκατ. ευρώ. Όλα αυτά είναι παράγοντες που εξηγούν, γιατί πρέπει να υπάρξουν περισσότερες παρεμβάσεις το 2011». Ολ' αυτά, όμως, ήταν γνωστά όταν ψηφίζοταν ο προϋπολογισμός του 2011. Υποτίθεται πως είχαν ληφθεί υπόψη. Πώς έρχεται και τα παρουσιάζει τώρα ως απρόβλεπτους παράγοντες;

Τα έλεγε όλ' αυτά, με την πεποίθηση ότι κανείς δεν θα του φέρει αντίρρηση και ότι κάποια παπαγαλάκια, τα οποία περιποιεί-
ται, θα τα αναπαράξουν στα ΜΜΕ που ερ-
γάζονται. (Η άδλια μπακάλικη λογική πα-
ρουσιάστηκε στη συνέντευξη Τύπου του Σαβ-
βάτου ζ. Ιούνην).

■ Χειρότερα

Είπε ο Παπακωνσταντίνου: «Η εκτίμηση



που κάνουμε για την ύφεση, φέτος, παραμένει στο -3,5%, που είναι υψηλότερη από την αρχική εκτίμηση. Η εκτίμηση που κάνει η τρόικα είναι πιο κοντά στο -3,8%. Θυμίζω ότι τα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ δεσύχουν ότι υπήρξε μια δετική ανάκαμψη τρίμηνο με τρίμηνο, το πρώτο τρίμηνο, αλλά ήταν χαμηλότερη 0,2% αντί για 0,8% από αυτή που πιστεύαμε και ότι πράγματι ροχχαίνει η ύφεση».

σταντίνου. Τι προέβλεπε το Μνημόνιο, που υπογράφτηκε μόλις πριν ένα χρόνο; Οτι από το 2013 το χρέος ως ποσοστό του ΑΕΠ 8' αρχίσει ν' απο-

■ Σκυλοκαυγάς με αποκαλύψεις

Σκληρό καρύδι ο Κουρής. Το έχει αποδείξει πολλές φορές, το αποδεικνύει και πάλι. Άλλωστε, τόσες δεκαετίες στην εκδοτική και πολιτική πιάσα, έχει αποδείξει ότι ζέρει να πολεμά με το δικό του τρόπο. Ένα μήγα φασιστικού λαϊκισμού και μαφιόζικου τύπου απειλών. Κάπως έτσι δεν «τελείωσε» τον Κοντομηνά; Τώρα, περνά στην αντεπίθεση χτυπώντας τον Αλαφούζο, ο οποίος εδώ και καιρό χτυπούσε το Alter και τις διάφορες κομπίνες με τις οποίες ο Κουρής φούσκωσε την αξία του καναλιού-ναυαρχίδα των μιντιακών του μπζίνες. Και τι δεν δυμηθῆκε ο Κουρής. Το τεράστιο σκάνδαλο με την αρπαγή του εμπορικού στόλου της Ρουμανίας μετά την πτώση του καθεστώτος Τσαουσέσκου. Το λαδρεμπόριο πετρελαίου με το «Ασπρονήσι». Το πανάκριβο (σχεδόν 20 εκατ. ευρώ) κότερο του υιού Αλαφούζου, που πρώτος είχε κάνει δέμα o «Ριζοσπάστης».

Ακόμη και μια υπόδειση τεράστιας ρύπανσης του κόλπου Μαρακάϊπο της Βενεζουέλας από τάνκερ των Αλαφουζών, που έγινε πριν 14 χρόνια. Αυτό το τελευταίο «πόνεσε» περισσότερο απ' όλα το Αλαφουζέικο. Βλέπετε, με σήχημα τον ΣΚΑΙ, οι Αλαφουζίοι το πάζουν οικολόγοι και επιδίδονται πότε σε δεντροφυτεύσεις, πότε σε καθαρισμό ρεμάτων και πότε σε συλλογή παλίων ηλεκτρικών και ηλεκτρονικών συσκευών, έχοντας συσπειρώσει γύρω τους όλο τον εορμό των ΜΚΟ που έχουν κάνει χρυσοσφόρο επάγγελμα την οικολογία.

Αναμένεται η απάντηση των Αλαφούζων, που έχουν συνειδητά από τη σφραγίδη της αντεπίθεσης Κουρή. Εκτός αν μπουν στη μέρη οι «ειρηνοποιοί» και κλείσουν «ντιλ» ανάεσσα στα δυο συγκροτήματα

κλιμακώνεται. Τι έλεγε το ΔΝΤ σε μια έκθεσή του πέρυσι τέτοια εποχή; Οτι το 2013 το χρέος δια εκτιναχεί στο 149% και το 2020 δια βρίσκεται στο 120% του ΑΕΠ (δυμίζουμε ότι το 2009 ήταν 115% του ΑΕΠ). Τι έλεγε ο Παπανδρέου τον περασμένο Σεπτέμβρη στη ΔΕΘ; Οτι «το Μνημόνιο τελειώνει το 2013». Πώς αντιμετώπιζαν όσους έλεγαν ότι το Μνημόνιο χειροτερεύει την κατάσταση; Σαν κινδυνολόγους και «παπαγαλάκια» των «κερδοσκόπων».

■ Κουτοπονηριές

Σιγά που δια υπερασπιζόταν ο Χρυσοχοΐδης τον Παπακωνσταντίνου. Τον έσφαξε με το γάντι, όπως λένε. Σε συνέντευξή του στην «Καθημερινή της Κυριακής» ρωτήθηκε γιατί κατά τη γνώμη του απέτυχαν σχεδόν όλοι οι στόχοι του πρώτου Μνημονίου. Οχι μόνο δεν υποστήριξε ότι οι στόχοι του Μνημονίου επιτεύχθηκαν, αλλά φτιάνει άλλοι, διεθνείς παράγοντες, όπως επαναλαμβάνει συνεχώς ο Παπακωνσταντίνου, αλλά έδωσε στην ουσία καταφατική απάντηση στο ερώτημα, γυρίζοντάς το στη γενικόλογία: «Σας δυμίζω ότι ο βασικός στόχος του μνημονίου ήταν να μη χρεοκοπήσει η χώρα. Και το πετύχαμε». Αμέσως μετά ξαναέσφαξε τον Παπακωνσταντίνου, μιλώντας για αστοχίες και λαθεμένους χειρισμούς και δέποντας μόνο ζήτημα... τάιμινγκ για την κριτική: «Δεν είναι η ώρα της εύκολης κριτικής για αστοχίες πολιτικής και λανδασμένους χειρισμούς».

Στο τέλος, αποδέωσε τον εαυτό του, δέποντας εμφέως πλην σαφώς υπουρφιότητα για το πόστο της πλατείας Συντάγματος, αφού αυτός στον τομέα του τα έκανε όλα με επιτυχία: «Σε ό,τι με αφορά μπορώ να πω ότι πέρα από το μνημόνιο και παρά τις αντίξοες συνδήκες της ύφεσης, όλο το προηγουμένο διάστημα δέσαμε τις βάσεις για τον εθνικό σχέδιο αναστήλωσης της οικονομίας (...) Πάνω σε αυτές τις βάσεις, μπορούμε πλέον να δρομολογήσουμε τον οριστικό απεγκλωβισμό της πραγματικής οικονομίας από το κράτος και την ανάκαμψη της».

■ Χοντρό δούλεμα

Είπε ο Παπακωνσταντίνου στη συνέντευξη Τύπου που έδωσε για να παρουσιάσει το Μεσοπρόθεσμο: «Στην αναδεύρηση του Προγράμματος Οικονομικής Πολιτικής υπάρχει η πρόβλεψη, το Σεπτέμβριο, η Κυβέρνηση να καταθέσει μία συνολική πρόταση για ένα απλοποιημένο φορολογικό σύστημα, με λιγότερους και χαμηλότερους συντελεστές ΦΠΑ από τους σημερινούς και με μία περαιτέρω μείωση σε αυτή που έχει ήδη γίνει για τη φορολόγηση των επιχειρήσεων».

Το χοντρό δούλεμα στην πολιτική ισοδυναμεί με αλτετία. Η κυβέρνηση περιλαμβάνει στο Μεσοπρόθεσμο το μέτρο της αύξησης του ΦΠΑ στα καταστήματα εστίασης από 13% σε 23%. Η αύξηση αυτή δια γίνει από το Σεπτέμβρη του 2011 (προφανώς για να περάσει η τουριστική περίοδος). Πώς συμβιβάζεται αυτό με το μέτρο για «λιγότερους και χαμηλότερους συντελεστές ΦΠΑ»; Μόνο αν καταργηθεί εντελώς ο μεσαίος συντελεστής και πάνε όλα τα εμπορεύματα και οι υπηρεσίες σε έναν ενιαίο συντελεστή, π.χ. 20%. Το αποτέλεσμα, όμως, δια είναι χειρότερο για τους εργαζόμενους, οι οποίοι δια αναγκαστούν να πληρώσουν περισσότερους έμμεσους φόρους.

Αντίθετα, για τους καπιταλιστές υπάρχει υπόσχεση για παρά πέρα μείωση του συντελεστή φορολόγησης των κερδών.

■ Φρούδες ελπίδες

Πόσο σώφρον είναι ένας υπουργός να καλλιεργεί φρούδες ελπίδες και μετά από μια μέρα να διαιφεύδεται; Φιλολαϊκή ή τουλάχιστον πολιτικός με κοινωνική ευαισθησία (τρομάρα της) πήγε να το παίξει η Λ. Κατσέλη σε εκπομπή της NET την Τετάρτη 8 Ιουνίου. Είπε μεταξύ των άλλων, αναφερόμενη στα νέα φορολογικά μέτρα: «Στο ΦΠΑ, όπως ξέρετε, η αρχική πρόταση και της τρόικα ήταν να πάνε σχεδόν όλα στο 23%. Αυτό δεν έγινε δεκτό. Πρέπει να βρεδούν φόροι. Δεν μπορούμε να πούμε εάν δεν δώσουμε συγκεκριμένες πηγές». Υπήρχε μια αρχική πρόταση του Υπουργείου Οικονομικών για την εστίαση. Υπάρχει πολύ κουβέντα γι' αυτό, διότι δια σας πω και κάτι άλλο, όπι αυτό δια πλήξει και νέα παιδιά, τα οποία πηγαίνουν στα μπαράκια, στα εστιατόρια, στα fast food κλπ. Αρά, αυτό εξετάζεται». Την επομένη, ο Παπακωνσταντίνου έστελνε στα ΜΜΕ το Μεσοπρόθεσμο, στο οποίο φιγουράρει και η αύξηση του ΦΠΑ στο 23% στις επιχειρήσεις εστίασης! Δεν έκανε τουλάχιστον ένα τηλεφώνημα στο συνάδελφο της πριν πετάξει την παπάρα και εκτεθεί;

■ Προθυμοτάτη

Την σίχαμε συνηθίσει σε ρόλο «σποκογόυμαν» του σιωνισμού. Γ' αυτό και δεν μας προξένησε έκπληξη που η Τέτα Παπαδοπούλου ανέλαβε να βρίσει και τον κόσμο που βγαίνει στις πλατείες, από τη στήλη της στην «Ελευθεροτυπία». «Αντί να ζητούν από την κυβέρνηση να πάψει να κωλυσιεργεί και να εφαρμόσει ρητά το Μνημόνιο, εκείνοι ζητούν να φύγει το Μνημόνιο... το πηγάδι της ελληνικής κοινωνίας δεν έχει πάτο!» Ρε, ουστ!

H«Λαϊκή Συνέλευση» της πλατείας Συντάγματος αποφάσισε να ζητήσει την κατάργηση των κομμάτων! Από ποιους θα το ζητήσει δεν διευκρινίστηκε, αλλά αυτό αποτελεί... λεπτομέρεια. Η ίδια συνέλευση αποφάσισε, επιτόσης, να ζητήσει «κατάργηση του ανώνυμου κεφαλαίου, κατάργηση της χρημαστηριακής ζήτησης, ορισμό ανώτατης ιδιοκτησίας, κατάργηση των επιτοκίων». Η πρόταση, πάντως, για «πανευρωπαϊκό κάλεσμα για κατάργηση του χρήματος την επόμενη Κυριακή» καταψηφίστηκε και δεν μπορούμε να καταλάβουμε γιατί.

Αυτά είναι μερικά από τα ευτράπελα αυτού του τεράστιου group therapy. Αυτοί που το μανιπουλάρουν έχουν καταλήξει σε μια τακτική. Αο' τους να λένε ό, τι τους κατέβει, χωρίς αντίλογο (μην τους «προγκάρισμε», άσ' τους ν' αποφασίσουν ακόμα και μπούρδες (σαν αυτή για το... ανώνυμο κεφαλαίο, τη χρημαστηριακή ζήτηση και τα επιτόκια), φτάνει εμείς να εξασφαλίζουμε μια χαλαρή πολιτική επιρροή και τη δυνατότητα να πλαστρουμε μερικούς δικούς μας διανοούμενους να μι-

δημοκρατίας είναι είτε ανιστόρητοι είτε κουτοπόνηροι. Αφήνοντας στην άκρη τις διάφορες φατρίες που αλληλοσφάζονταν στο πλαίσιο εκείνου του πολιτεύματος, σημειώνουμε μόνο ότι ήταν το πολίτευμα ενός συστήματος δουλοκτητικού.

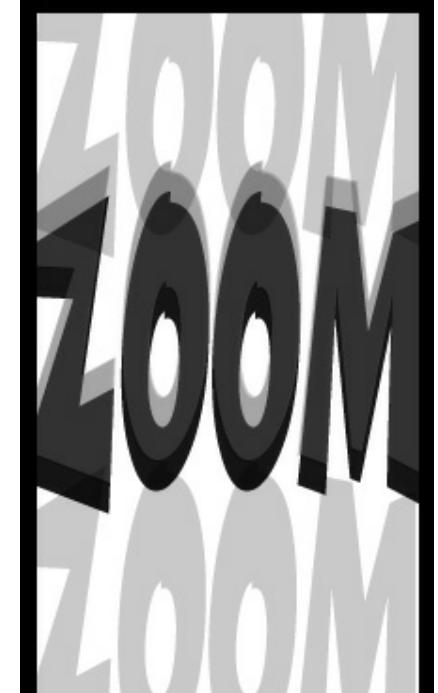
Δεν πρέπει, λοιπόν, να ξεχνάμε πως όταν μιλάμε για δημοκρατία (όποιον επιθετικό προσδιορισμό κι αν της δώσουμε), μιλάμε για το εποικοδόμημα, για τη μορφή της πολιτικής οργάνωσης. Ομως, το εποικοδόμημα υψώνεται πάνω σε μια συγκεκριμένη οικονομική βάση, σχηματίζοντας μια διαλεκτική ενότητα μαζί της. Σ' αυτή τη διαλεκτική ενότητα ο κυρίαρχος πόλος είναι η οικονομική βάση και όχι το πολιτικό εποικοδόμημα. Διότι η οικονομική βάση είναι αυτή που καθορίζει την ταξική διαίρεση της κοινωνίας και τις αμοιβαίς σχέσεις ανάμεσα στις τάξεις.

Δεν είναι καθόλου τυχαίο, ότι αυτοί που μιλούν με τόσο πάθος για την «άμεση δημοκρατία», βασικαλίζομενοι μάλιστα ότι την προγματώνουν σε μικρή κλίμακα, δεν λένε κουβέντα για την οικονομική βάση. Ακούμε κάπου-κάπου διάφορα, ευτρά-

πία. Να νικήσεις το κράτος που τη στηρίζει, ως εργολείο καπαστολής πρώτα-πρώτα. Εκτός αν οι «αμεσοδημοκράτες» των ημερών θεωρούν ότι με τις αποφάσεις τους θα πάρουν το υπάρχον κράτος και θα το θέσουν στην υπηρεσία της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας, των εκμεταλλεύμενών τάξεων και στρωμάτων. Αν το εννοούν έτσι, ας μας το πουν.

Προκαταρκτικός όρος κάθε πραγματικά λαϊκής επανάστασης –έλεγε ο Μαρξίνι– να τσακίσει την έτοιμη κρατική μηχανή της προηγούμενης εξουσίας. Αυτό το συμπέρασμα έχει επιβεβαιωθεί δεκάδες φορές στην ιστορία. Πιο πρόσφατο παράδειγμα είναι αυτό της λαϊκής εξέγερσης της Αιγύπτου. Το αστικό σύστημα μπορεί να σ' αφήσει να φλυαρείς όστο θελειών για «άμεση δημοκρατία», φτάνει να μην κινηθείς ενάντια στην οικονομική του

Κάθε δημοκρατία είναι ταξική



πέλα ή σοβαρά, για επιμέρους πτυχές της οικονομικής πολιτικής, όμως η λέξη καπιταλισμός είναι εντελώς εξοβελισμένη από το λεξιλόγιο των «αμεσοδημοκρατών». Ισως γιατί συνέδεται με τον... τρισκατάρατο Καρλ Μαρξ και την περί κομμουνισμού επιστημονική διδασκαλία του. Μπορεί ο πολύς κόσμος που βγαίνει αγανακτισμένος στις πλατείες να τα 'χει όλα θολά μες στο κεφάλι του, όμως αυτοί που υποκλίνονται στον αυθορμητισμό του και υποδαυλίζουν τις πιο καθυστερημένες πτυχές του, έχουν πολύ καλά τη σχέση κάθε πολιτικού συστήματος με την οικονομική του βάση. Πέρασε ενάμισης αιώνας από τότε που ένας επαναστάτης-δημοκράτης και ουδοποίησε την καπιταλισμό, και την κρατική του εξουσία. Οταν δοκιμάσεις ν' αμφισβητήσεις έμπρακτα τα θεμελιά του, τότε θα σου επιτεθεί με όλη τη δύναμη πυρός που διαθέτει.

Εμείς δεν κρυβόμαστε πίσω από ταξικά ουδέτερες έννοιες, όπως η «άμεση δημοκρατία». Ξέρουμε ότι ζούμε σε συνθήκες καπιταλισμού και αστικής δημοκρατίας. Το πρόταγμά μας είναι ο κομμουνισμός και η ε

Εργαλείο «κινεζοποίησης» το χρέος

Το πρωί της περασμένης Τετάρτης, γύρω στους 35 με 40 βουλευτές του ΠΑΣΟΚ γλίστρησαν σαν τους κλέφτες ανάμεσα από τους σιδερένιους τοίχους που είχαν στήσει οι μπάτσοι έξω από τη Βουλή και βρήκαν καταφύγιο σε μια αίθουσα του κτιρίου, όπου ως ΚΤΕ Οικονομίας του ΠΑΣΟΚ άκουσαν τον Παπακωνσταντίνου να τους λέει πως αν δεν ψηφίσουν το Μεσοπρόθεσμο, η χώρα δεν θα πάρει την πέμπτη δόση του δανείου από την τρόικα.

Ουδείς τους –ούτε ο Παπακωνσταντίνου– γνώριζε πως την διαώρα ο αρχηγός τους και πρωθυπουργός έθετε την παραίτηση του στην υπηρεσία της... πατριδας, προκειμένου να σχηματιστεί μια κυβέρνηση συνεργασίας ΠΑΣΟΚ-ΝΔ, με πρωθυπουργό τρίτο πρόσωπο, κοινής αποδοχής. Ο Παπακωνσταντίνου έπαιζε για τελευταία φορά το παιχνίδι του εκβιασμού επί των συναδέλφων του, πασχίζοντας πανικόβλητος να σώσει το πολιτικό του τομάρι. Λογικά γνώριζε ότι ο εκπρόσωπος του Ολί Ρεν διαβεβαίωνε πως η πέμπτη δόση θα δοθεί, ανεξάρτητα από τις εσωτερικές εξελίξεις στην Ελλάδα και ανεξάρτητα από το αν θα υπάρξει συμφωνία για το νέο πακέτο «ενίσχυσης». Γνώριζε, πάντως, σύγουρα, ότι η ισπανίδα ομόλογός του Ελενα Σαλγάρδο είχε ήδη δηλώσει, ότι η Ελλάδα θα πάρει οπωδήποτε τη δόση του Ιούλη. Επέλεξε, όμως, να παίξει και πάλι το άθλιο παιχνίδι, μπατς και δώσει μερικούς ακόμη τίτλους στα πρόθυμα παπαγαλάκια του τόσο καιρό σιτίζει στο υπουργείο Οικονομικών.

Ανεξάρτητα, όμως, από την αθλιότητα Παπακωνσταντίνου, ο οποίος έχει εμφανώς απωλέσει την άλλοτε παροιμιώδη ψυχραιμία του, οι εξελίξεις στην Ελλάδα ενεργοποίησαν τα καμπανάκια του κινδύνου στις Βρυξέλλες και την Ουάσιγκτον, στα στρατηγεία εκείνων που έχουν οριστεί ως

πολιτικοί θεματοφύλακες των συμφερόντων του διεθνούς χρηματιστικού κεφαλαίου.

Η περιβόητη «παγκοσμιοποίηση» (δηλαδή –για να μιλήσουμε με την επιστημονική ορολογία του Καρλ Μαρξ) διεθνοποίηση του κεφαλαίου στον ύψιστο βαθμό) έφερε τεράστια οφέλη στα πιο ισχυρά κέντρα του διεθνούς καπιταλισμού, ταυτόχρονα όμως τα έφερε αντιμέτωπα με την πρακτική εφαρμογή της θεωρίας του χάους. Οπως το πέτογμα μιας πεταλούδας στο Πεκίνο μπορεί να προκαλέσει καταγγίδα στο Λος Αντζελες, έτσι και η χρεοκοπία μιας μικρής οικονομίας, όπως η ελληνική, που το ΑΕΠ της αντιπροσωπεύει μόλις το 2,5% του ΑΕΠ της Ευρωζώνης, μπορεί να προκαλέσει ένα φαινόμενο ντόμινο με συνέπειες μεγαλύτερες ίσως απ' αυτές που επέφερε η κατάρρευση της πανίσχυρης Lehman Brothers το Σεπτέμβρη του 2008.

Μια μέρα πριν το ελληνικό τουρλουμπούκι και πριν αυτό πάρει τις δραματικές διαστάσεις που πήρε μετά το μεσημέρι της Τετάρτης είχαμε την προειδοποίηση του οίκου Moodys για υποβάθμιση των τριών μεγαλύτερων γαλλικών τραπεζικών μονοπωλίων (BNP Paribas, Credit Agricole, Societe Generale), λόγω της έκθεσής τους στην Ελλάδα, και την εξαγγελία της κυβέρνησης της Ιρλανδίας, με τη σύμφωνη γνώμη του ΔΝΤ, όπως ανακοινώθηκε, ότι προτίθεται να προχωρήσει σε «κούρεμα» των απαιτήσεων πιστωτών των δυο μεγαλύτερων τραπεζών της χώρας. Αυτά τα δυο γεγονότα προκάλεσαν μαζική φυγή «επενδυτών» από τα ομόλογα των χωρών της ευρωπαϊκής «περιφέρειας» (με ταυτόχρονη νέα εκτίναξη των spreads και των CDS), αλλά και μαζικές πωλήσεις ευρώ στις αγορές νομισμάτων, που είχε σαν αποτέλεσμα τη μεγαλύτερη ημερήσια πτώση του ευρώ έναντι του δολαρίου από τον Αύγουστο

του 2010.

Κυβέρνηση στην Ελλάδα για ν' αντιδράσει δεν υπήρχε. Άλλα και να υπήρχε, τίποτα δεν θα μπορούσε να κάνει, ούτε και θα πίστευε κανείς στις δηλώσεις της. Ετσι, ανέλαβαν να διαχειριστούν την «ελληνική απειλή» τα πραγματικά αφεντικά.

Πριν γίνει οποιαδήποτε επισήμη δήλωση από τις Βρυξέλλες, αξιωματούχοι του ΔΝΤ διέρρευσαν στα ΜΜΕ, ότι επιτοινώνησαν με ευρωπαϊκές κυβερνήσεις και τις διαβεβαίωσαν ότι δεν πρόκειται να εμμένουν στο γράμμα του καταστατικού του Ταμείου, που επιτρέπει τη δανειοδότηση μόνο εφόσον υπάρχει εγγύηση ότι η δανειοδοτούμενη χώρα δεν πρόκειται να κηρύξει στάση πληρωμών τους επόμενους 12 μήνες και επομένως το ΔΝΤ θα συμμετάσχει στην εκταμίευση της πέμπτης δόσης του δανείου προς την Ελλάδα, ανεξάρτητα από την κατάληξη της Ευρωζώνης στο νέο «πακέτο» στήριξης για το 2012 και το 2013.

Τι μύγα τούμπησε ξαφνικά τους «σκληρούς» του ΔΝΤ και εμφανίστηκαν έτοιμοι να κάνουν τα στροβά μάτια για τη συνέχιση της δανειοδότησης της Ελλάδας; Η δια μύγα που είχε τοιμήσει και τον Μπαράκ Ομπάμα, ο οποίος πίεζε δημόσια την Αγκελά Μέρκελ να μην αφήσει την Ελλάδα να χρεοκοπίσει. Πρόκειται για τα αμερικανικά μεγαθήρια, που έχουν εκδώσει το 60% των CDS του ελληνικού χρέους και θα ήταν υποχρεωμένα να πληρώσουν τους κατόχους τους σε περίπτωση χρεοκοπίας του ελληνικού κράτους (αναλυτικά γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο).

Αμέσως μετά τις διαφροές από μεριάς ΔΝΤ, οι οποίες είχαν ήδη κάνει το γύρο του κόσμου, εμφανίστηκε στο πόντιουμ των Βρυξέλλων ο Αμαντέου Αλταφάζ, εκπρόσωπος του επιτρόπου Ρεν, για να δηλώσει, απαντώντας σε καταγημό δημοσιογραφικών ερω-

τήσεων, ότι η πέμπτη δόση προς την Ελλάδα θα δοθεί κανονικά στις αρχές Ιουλίου, ακόμα και αν μέχρι τότε δεν έχει ψηφιστεί το Μεσοπρόθεσμο, ακόμα και αν δεν έχει υπάρξει κατάληξη σε συμφωνία για το νέο πακέτο «στήριξης» της Ελλάδας. Ο Αλταφάζ, είχε πάρει εντολή να μην αφήσει ούτε ένα τόσο δα παραθυράκι αμφιβολίας, γιατί αυτό θα ερμηνεύτων ως προειδοποίηση για χρεοκοπία της Ελλάδας τον Ιούλη και το ευρωπαϊκό τραπεζικό σύστημα θα υφίστατο τεκτονικές δονήσεις.

Δεν ανησυχούν, άραγε, ευρωπαίοι και αμερικανοί ιμπεριαλιστές για μια ενδεχόμενη κατάρρευση της «φινηνιακής» πολιτικής στην Ελλάδα; Από την πλευρά του πολιτικού συστήματος δεν ανησυχούν. Κι όταν δεν ανησυχούν για το πολιτικό σύστημα, είναι υποχρεωμένοι να δεχτούν ότι αυτό μπορεί να μανιπουλάρει και τις λαϊκές μάζες. Στο κάτω-κάτω, δεν έχουν άλλη επιλογή. Γνωρίζουν όλοι το πολύ καλά ότι το χρέος είναι ένα εργαλείο για την απομύζηση υπερκερδών και όχι ένα κεφάλαιο που πρέπει σήμουρα να τους επιστραφεί στην ονομαστική του αξία. Εκείνο που θέλουν ν' αποφύγουν σήμερα είναι μια χρεοκοπία κράτους της Ευρωζώνης. «Η Ελλάδα μπορεί να εξελιχθεί σε ντόμινο», δήλωσε από τη Φρανκφούρτη ο αντιπρόεδρος της EKT Βίτο Κονστάντο, παρουσιάζοντας την εξαιρητικά έρευνα για τη χρηματοοικονομική σταθερότητα. «Αυτός είναι και ο λόγος που είμαστε κατά οποιαδήποτε μορφής στάσης πληρωμών μέσω «κουρέματος» και οποιαδήποτε εμπλοκής του ιδιωτικού τομέα, η οποία θα μπορούσε να οδηγήσει σε πιστωτικό γεγονός ή γεγονός αξιολόγησης». Κατέληξε, δε, ότι η EKT υποστηρίζει μια συμφωνία μεταξύ των δανειστών για εθελοντική επιμήκυνση του χρέους.

Την επομένη (Πέμπτη) και ενώ το

πολιτικό μπάχαλο στην Ελλάδα είχε φτάσει σε παροξυσμό, εμφανίστηκε ο ίδιος ο Ολί Ρεν και δηλώσει σύγουρος ότι η πέμπτη δόση του δανείου προς την Ελλάδα θα καταβληθεί κανονικά στια αρχές Ιουλίου, καλώντας ταυτόχρονα «τους υπουργούς Οικονομικών της Ευρωζώνης, την ερχόμενη Κυριακή, να υπερβούν τις διαφορές που εξακολουθούν να υπάρχουν και να καταλήξουν σε μια υπεύθυνη συμφωνία αυτή την κρίσιμη στιγμή». Στα διεθνή ΜΜΕ εμφανίστηκαν επίσης δημοσιεύματα που εμφανίζαν τη γερμανική κυβέρνηση να χαλαρώνει τη δική της πίεση σε σχέση με τη μορφή που πρέπει να πάρει το νέο πακέτο «στήριξης» της Ελλάδας. Το Reuters, επικαλούμενο τραπεζικά στελέχη της Ευρωζώνης, μετέδωσε ότι η Γερμανία ζητά να αναβληθεί για το Σεπτέμβρη η απόφαση για το νέο πακέτο προς την Ελλάδα. Οι Financial Times, επικαλούμενοι πηγές της γερμανικής κυβέρνησης, έγραψαν ότι η Γερμανία δεν επιμένει πλέον στην ανταλογή των παλιών ελληνικών ομολόγων που βρίσκονται στα χέρια τραπεζών με νέα μεγαλύτερη διάρκεια. Σύμφωνα με τα όσα γράφει η εφημερίδα, η γερμανική κυβέρνηση θεωρεί ότι δεν υπάρχει πίεση για τη λήψη της όποιας απόφασης, δεδομένου ότι το ΔΝΤ ξεκάθαρισε πως δεν θα αντιταχθεί στη ριγή πήγηση της πέμπτης δόσης. Το γεγονός ότι ο κυβερνητικός εκπρόσωπος της Γερμανίας αρνήθηκε να σχολιάσει το δημοσίευμα των FT επιβεβιώνει την ακριβεία του.

Ολα τούτα δείχνουν πως τα περιθώρια διαχείρισης του ελληνικού χρέους (και κάθε χρέους) είναι τεράστια. Εφόσον εξασφαλίζουν τη διαδικασία «κινεζοποίησης» του ελληνικού προλεταριάτου, μπορούν να ρυθμίζουν τις αντιθέσεις τους και να αναβάλλουν τις συγκρούσεις τους προκειμένου να αποφύγουν ανεπιθύμητες παρενέργειες.

Συνεχίζεται το μαϊμούδισμα των στοιχείων για τις εξαγωγές

Έχαμε αποκαλύψει ότι μέχρι τις 29 Δεκέμβρη του 2010, που είχε βγει η πρώτη απόφαση του Δ. Κουσελά, τα εφόδια των πλοίων και των αεροπλάνων (και τα καύσιμα) που κάνουν δρομολόγια στο εσωτερικό της Ελλάδας και της ΕΕ δ

Κινούμενη άμμος και το Μνημόνιο 2

Τα αποκιοκρατικά Μνημόνια της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ με το διεθνές χρηματιστικό κεφάλαιο χρησιμοποιούνται και θα χρησιμοποιηθούν ως μπαρμπούλας για να ολοκληρωθεί η «κινεζόποιήση» του ελληνικού προλεταριάτου. Θέλουν να τρομοκρατήσουν και να αφοπλίσουν ιδεολογικο-πολιτικά το προλεταριάτο της χώρας μας και των μεσογειακών χωρών της ΕΕ, για να αποδεχτεί αδιαμαρτύρητα την ακραίρεση όλων των εργατικών και πολιτικών δικαιωμάτων του, που θα το οδηγήσουν πίσω, σπις αρχές του 1900. Αποσκοπούν, δηλαδή, στην αφαίρεση δικαιωμάτων που κατακτήθηκαν με αιματηρούς αγώνες και θυσίες ενός ολόκληρου αιώνα. Δυστυχώς, φτάσαμε στο σημείο που ολοκληρώθηκε η «κινεζόποιήση» του προλεταριάτου στον διωτικό τομέα της καπιταλιστικής οικονομίας και απομένει η ολοκλήρωσή της και στο δημόσιο τομέα της καπιταλιστικής οικονομίας, μέσω του 2ου Μνημονίου, δηλαδή του Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής.

Το πρώτο Μνημόνιο του Μάη του 2010 μέσα σε διάστημα 10 μηνών τροποποιήθηκε τρεις φορές. Το αρχικό νταβατζίλικι των 30 δισ. ευρώ, που θα επιβαλλόταν στον ελληνικό λαό, κρίθηκε ανεπαρκές και με τον προϋπολογισμό του 2011 έγινε η πρώτη αύξηση του κατά 5,2 δισ. ευρώ. Από 9.130 εκατ. ευρώ το χαράρτσι αυτό έγινε 14.330 εκατ. ευρώ. Ομως, κι αυτή η αύξηση μέσα στους πρώτες μήνες του 2011 κρίθηκε ανεπαρκής, γιατί υπήρξε μεγάλη απόκλιση τόσο στα έσοδα όσο και στα έξοδα του Κρατικού Προϋπολογισμού του 2011. Ετσι, προέκυψε η ανάγκη και νέου Μνημονίου, του λεγόμενου Μεσοπρόθεσμου Πλαισίου Δημοσιονομικής Στρατηγικής (ΜΠΔΣ).

Και αυτό το Μνημόνιο, πριν καλά-

καλά ψηφιστεί από την κοινοβουλευτική πλειοψηφία του ΠΑΣΟΚ στη Βουλή, τροποποιήθηκε τρεις φορές, από τις 15 Απριλί τη μέχρι τις 9 Ιούνη του 2011 που κατατέθηκε στην Βουλή. Τελικά μ' αυτό το Μνημόνιο το νέο χαράτσι ανέρχεται, προς το παρόν, στα 28,26 δισ. ευρώ. Λέμε προς το παρόν, γιατί σύντομα θα κριθεί, ότι και αυτό το χαράτσι δεν φτάνει. Και το Μνημόνιο αυτό, που δεν θα είναι το τελευταίο, πριν την ολοκλήρωση της «κινεζοποίησης» της εργαζόμενης ελληνικής κοινωνίας, έχει αποδέκτη την εργαζόμενη και εκμεταλλευόμενη ελληνική κοινωνία.

Ας πάρουμε τα πράγματα με τη σειρά και ας δούμε πώς κινήθηκε η πορεία υλοποίησης του προϋπολογισμού του 2011 μέχρι το Μάιο του 2011. Αρχικά, με το πρώτο Μνημόνιο προβλεπόταν, ότι με τον προϋπολογισμό του 2011 θα επιβαρυνθεί η εργαζόμενη ελληνική κοινωνία με άλλα 9.130 εκατ. ευρώ. Στη συνέχεια, με το πρόσχημα ότι δεν πήγε «καλά» ο προϋπολογισμός του 2010, κρίθηκε από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ απαραίτητο να αυξηθεί το χαράτσι, κατά 5.200 εκατ. ευρώ και το συνολικό να γίνει 14.330 εκατ. ευρώ. Ομως, πολύ γρήγορα, μέσα στους πρώτες μήνες του 2011, φάνηκε ότι χρειάζεται ν' αυξηθεί κι άλλο το χαράτσι, που στη συντριπτική του πλειοψηφία καλείται να πληρώσει ο ελληνικός λαός.

Πορεία του Κρατικού Προϋπολογισμού το πεντάμηνο Γενάρη -Μάιη του 2011: Τα έσοδα του Κρατικού Προϋπολογισμού (ΚΠ) του 2011 υπολειπονται κατά 2.163 εκατ. ευρώ αυτών του στόχου που είχε τεθεί. Οι πρωτογενείς δαπάνες του ΚΠ αυξήθηκαν, σε σχέση πάλι με το στόχο, κατά 1.376 εκατ. ευρώ. Τέλος, στο πεντάμηνο αυτό αυξήθηκε η δαπάνη για τους τόκους κατά 205 εκατ. ευρώ. Ετσι, το

πρώτο πεντάμηνο του 2011 το έλλειμμα ανήλθε σε 3.644 εκατ. ευρώ. Το έλλειμμα του τετράμηνου Γενάρη-Απρίλη του 2011 ανήλθε σε 2.480 εκατ. ευρώ. Διαπιστώνουμε, λοιπόν, ότι το Μάρτιο του 2011 το έλλειμμα αυξήθηκε κατά 1164 εκατ. ευρώ. Για νομηνη επαναλαμβανόμαστε, αναφέρουμε ότι τον Απρίλη του 2011 αυξήθηκε κατά 816 εκατ. ευρώ.

Διαπιστώνουμε, λοιπόν, πρώτον, ότι τον μεν Απρίλη το Ελλειμμα είχε αυξηθεί κατά 816 εκατ. ευρώ σε σχέση με το προηγούμενο τρίμηνο που το Ελλειμμα ήταν 1.664 εκατ. ευρώ. Δεύτερον, ότι το Ελλειμμα το Μάρτιο αυξήθηκε κατά 1.164 εκατ. ευρώ. Ετσι, μπορούμε να υποθέσουμε, ότι τους επόμενους μήνες, μέχρι το Δεκέμβρη του 2011, το μηνιαίο Ελλειμμα θα κινούνταν στα επίπεδα των 816 με 1.164 εκατ. ευρώ, στην περίπτωση που δεν θα γινόταν η νέα αύξηση στο χαράτσι, ύψους 6.537 εκατ. ευρώ, με το Μεσοπρόθεσμο. Εάν κάνουμε απλούς μαθηματικούς υπολογισμούς, θα διαπιστώσουμε ότι στην ευνοϊκή περίπτωση του μηνιαίου ελλειμματος των 816 εκατ. ευρώ, το ετήσιο Ελλειμμα του 2011 θα ανέλθει σε 9.008 εκατ. ευρώ, ενώ στη δυσμενή περίπτωση των 1.164 ευρώ μηνιαίως, το Ελλειμμα θα ανέλθει σε 12.140 εκατ. ευρώ.

Δεδομένου ότι, και στις δύο περιπτώσεις, το Ελλειμμα αυτό είναι μεγαλύτερο από το επιπλέον χαράτσι των 6.537 εκατ. ευρώ, που επιβάλλεται από το ΜΠΔΣ στον προϋπολογισμό του 2011, είναι σίγουρο ότι πολύ σύντομα και μόνο γι' αυτό το λόγο η κυβέρνηση θ' αναγκαστεί να αναθεωρήσει το ΜΠΔΣ. Εννοείται ότι αυτό θα τροποποιηθεί κι άλλες φορές, όπως έγινε με το πρώτο Μηνήμονιο, κι ότι θ' αυξηθούν τα χαράτσια που επιβάλλονται και τα επόμενα χρόνια, από

το 2012 μέχρι το 2015. Πριν την πρώτη τροποποίηση του ΜΠΔΣ, το συνολικό χαράτσι των δύο Μνημονίων γίνεται 48.189 εκατ. ευρώ (μέχρι τώρα) από 30.000 εκατ. ευρώ που ήταν με το πρώτο Μνημόνιο, του Μάη του 2010. Φυσικά, τα ελείγματα που βγάζει ο ΤΠ του 2011 δεν είναι ο μοναδικός λόγος για τον οποίο θα γίνουν πολλές αναθεωρήσεις του ΜΠΔΣ, μεταξύ οποίες θα αυξάνονται τα χαράτσια των ετών 2011, 2012, 2013, 2014 και 2015.

Με το ΜΠΔΣ γίνεται νέα περιοκπή των μισθολογικών «δαπανών» κατέ 2.175 εκατ. ευρώ την περίοδο 2011. Βάζουμε τη λέξη δαπάνες σε εισηγαγικά, γιατί δεν δεχόμαστε ότι υπόρχει δαπάνη από την καταβολή των μισθών των δημοσίων υπαλλήλων (εννοείται ότι εξαιρούμε τους παπάδες τους μπάτσους και τους καροβονάδες, που τους κατατάσσουμε στην αντίπερα όχθη από την εργαζόμενη και εκμεταλλεύμενη ελληνική κοινωνία). Δεν δεχόμαστε γιατί ένα τμήμα αυτών βάζει άμεση πλάτη στην παραγωγή της υπεραξίας, που καρπώνεται η αστική τάξη, ενώ το άλλο τμήμα, ως σύμμαχος του προλεταριάτου, έχει το δικαίωμα να παίρνει ως μισθό ένα μέρος της υπεραξίας.

Ομως, ενώ γίνεται περικοπή 2.175 εκατ. ευρώ, δεν υπολογίζεται καθόδη λου αυτή που ετοιμάζεται με το νέο Ενιαίο Μισθολόγιο-Φτωχολόγιο. Επαινεί με την Ψήφιση του Νέου Μισθολογίου, που θ' αρχίσει να ισχύει αναδρομικά από την 1η Ιουλίου του 2011, θα έχουμε κι άλλη περικοπή της λεγόμενης μισθολογικής δαπάνης των δημοσίων υπαλλήλων. Πόση θα είναι αυτή; Προς το παρόν αυτό είναι άγνωστο. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ αποσιωπά σκόπιμα αυτή τη δαπάνη, για ν' αποκοινιμίσει τους δημόσιους υπαλλήλους. Οπως αντιλαμβάνεστε, μετά

την ψήφιση του Ενιαίου Μισθολογίου-Φτωχολογίου, θα γίνει και άλλη αναθεώρηση του ΜΠΔΣ.

Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με το ΜΠΔΣ βάζει στόχους είσπραξης εσόδων και μείωσης δαπανών που είναι απλησίαστοι. Στόχους που αφορούν την αύξηση εσόδων από την ένταξη π.χ. σε μεγαλύτερο συντελεστή ΦΠΑ προϊόντων των επιχειρήσεων εστίασης. Ισχυρίζεται η κυβέρνηση ότι το τετράψηνο Σεπτέμβρη-Δεκέμβρη του 2011 θα αυξήσει τα έσοδα απ' αυτή την αύξηση ΦΠΑ κατά 300 εκατ. ευρώ, ενώ το 2012 θα τα αυξήσει κατά 700 εκατ. ευρώ. Στόχους που αφορούν την καταπολέμηση της εισφοροδιαφυγής και της φοροδιαφυγής, που και πάλι δεν θα πραγματοποιηθούν. Στόχους που μπαίνουν σκόπιμα, προκειμένου να προετοιμάσουν το έδαφος και για άλλη επίθεση στα δικαιώματα των δημοσίων υπαλλήλων, προκειμένου να ολοκληρωθεί η διαδικασία «κινεζοποίησης» των εργαζόμενων και στο δημόσιο.

Κλείνουμε το σημείωμα αυτό, θυμίζοντας ότι με το ΜΠΔΣ μπαίνουν μεγάλα χαράτσια στους εργαζόμενους με τη δραστική πειροκοπή των αναπηρικών συντάξεων, με τη μεγάλη μείωση των επικουρικών συντάξεων, με τη μείωση του ΕΚΑΣ, τη δραστική μείωση του επιδόματος ανεργίας, του στεγαστικού επιδόματος κ.λπ. Φτάνουν στο σημείο να επιβάλλουν στους δημόσιους υπαλλήλους κράτηση για τον ΟΑΕΔ, τη στιγμή που οι δημόσιοι υπάλληλοι δεν απολύνονται και έτσι δεν μπορούν να μπουν στο Ταμείο Ανεργίας. Παραβιάζουν έτσι την ίδια την αστική αντίληψη ότι η δαπάνη αυτή είναι ανταποδοτική. Η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ φιλοδοξεί ότι με το νταβατζλίκι αυτό θα αφαιρέσει από τους δημόσιους υπαλλήλους 455 εκατ. ευρώ το 2011.

Γεράσιμος Λιόντος

Παράνομη μαζική εισαγωγή ιχθυέλαιων από το λιμάνι του Βόλου

Είχαμε την πληροφορία, ότι στις 9 Ιουνή εκτελώνται καν στο λιμάνι του Βόλου 9 CONN-EX με 180 τόνους ιχθυέλαιων, χωρίς να περάσουν από κτηνιατρικό έλεγχο! Με τα ιχθύελαια παράγονται ιχθυοτροφές, με τις οποίες ταϊζονται τα ψάρια των ιχθυοκαλλιεργειών. Τα ιχθυέλαια αυτά εισάγονται από τη Χιλή για λογαριασμό της εταιρίας BioMar με έδρα στο Βελεστίνο. Εταιρίας που, σύμφωνα με τα αναγραφόμενα στην ιστοσελίδα της, εφοδιάζει με ιχθυάλευρα (κοινώς κρεατάλευρα) πάρα πολλές εταιρίες που διαθέτουν μεγάλες μονάδες ιχθυοκαλλιεργειών. Εάν ισχύουν οι πρωτείνες που επιτρέπτηκε να χρησιμοποιούνται ως ζωοτροφές για την εκτροφή ψαριών των ιχθυοκαλλιεργειών. Οι ζωικές πρωτεΐνες, κοινώς τα κρεατάλευρα, είχαν απαγορευτεί, λόγω της πλαστιάς διάδοσης της Σποργώδους Εγκεφραλοπάθειας (κοινώς νόσος των τρελών αγελάδων) και λόγω της μεγάλης ανησυχίας που είχε προκληθεί στους λαούς της Ευρωπαϊκής Ενωσης. Η χρήση των ιχθυέλαιων επιτράπτηκε, με την προϋπόθεση, υποτίθεται, εφαρμογής αυστηρών ελέγχων (υγειονομικών και κτηνιατρικών) κατά την εισαγωγή τους από τρίτες χώρες.

ισχυρισμοί της BioMar, τα πράγματα γίνονται πολύ σοβαρά, γιατί η εταιρία αυτή εισήγαγε μαζικά από τη Χιλή, μέχρι τις 14 Ιουνίου του 2011, όταν ενοχλήσαμε τηλεφωνικά τον προϊστάμενο του Τελωνείου του Βόλου, ιχθυελαία, χωρίς να γίνεται ο παραμικρός υγειονομικός και κτηνιατρικός έλεγχος!

Τα ιχθυελαια ήταν από τις λίγες –αν όχι η μοναδική– ζωϊκές

στο τελωνείο του Βόλου όσο και στη Διεύθυνση Αγροτικής Οικονομίας και Κτηνιατρικής (ΔΑΟΚ), που υπάγεται στην Περιφέρεια Θεσσαλίας.

Οταν επικοινωνήσαμε οτις 14 Ιουνίου του 2011, για πρώτη φορά, με αρμόδιο υπηρεσιακό παράγοντα και του είπαμε ότι πρέπει να δώσει εντολή να κατασχεθούν από τις εγκαταστάσεις της εταιρίας οι 180 τόνοι ιχθυέλαιων, διαπιστώσαμε την αμηχανία του. Αρχικά αιφνιδιάστηκε και στη συνέχεια ήταν φανερή η αμηχανία του για το τι πρέπει να γίνει. Την ίδια μέρα, επικοινωνήσαμε αρχικά με τον προϊστάμενο του Τελωνείου του Βό

λου. Από την πρώτη στιγμή παραδέχτηκε, ότι τα 9 CONNEX με τα ιχθυέλαια εισήχθηκαν από την Χίλι, ότι δεν έγινε υγειονομικός και κτηνιατρικός ελέγχος, γιατί δεν υπάρχει ΣΥΚΕ στο λιμάνι του Βόλου, και για να μας «καλοπιάσει» μας ανέφερε το όνομα του γεωπόνου που υπέγραψε πιστοποιητικό ελέγχου, παρά το γεγονός ότι δεν έχει τέτοια αρμοδιότητα. Παραδέχτη-

κε αικόμη, ότι οι υφιστάμενοί του
όφειλαν να γνωρίζουν ότι πριν
τον εκτελωνισμό των 180 τόνων
ιχθυάλευρων έπρεπε να προ-
γηθεί υγειονομικός και κτηνια-
τρικός έλεγχος.

Στην πρώτη επικοινωνία αποσώπησε το ότι, λόγω αργιών, η εταιρία δεν είχε προλάβει να πάρει από το λιμάνι το 9 CONNEX με τα ιχθυέλαια. Αυτό το παραδέχτηκε στην δεύτερη επικοινωνία που είχαμε, στις 16 Ιουνή του 2011, όταν μας γνωστοποίησε ότι τα ιχθυέλαια θα μεταφερθούν στο λιμάνι του Πειραιά, για να ελεγχθούν από το ΣΥΚΕ του Πειραιά. Οταν του ζητήσαμε, όμως, νομίμως πει ποιες ακριβώς ημέρες εισήχθησαν από το λιμάνι του Βόλου και άλλες παρτίδες με ιχθυέλαια από τη Χίλη για λογαριασμό της συγκεκριμένης εταιρίας, αρνήθηκε να μας αναφέρει, λέγοντας ότι δεν έχει κανένα νόημα, από τη στιγμή που αυτές οι παρτίδες ιχθυέλαιων έγιναν ιχθυάλευρα και στη συνέχεια καταναλώθηκαν!

Επικοινωνήσαμε, επίσης, δύο

νιατρικός έλεγχος. Εκτιμούμε ότι από το λιμόνι του Βόλου δεν πέρασαν παράνομα μόνο έξι παρτίδες ιχυθελαιών, αλλά περισσότερες. Αφού τα ιχυθελαιά δεν ελέγχθηκαν, έχουμε το δικοίωμα να ισχυριστούμε ότι τα ιχυάλευρα που παρασκευάστηκαν μπορεί να είχαν προσβληθεί από ζωοανθρωπονόσους ή από τοξικούς παραγόντες, όπως παραδείγματος χάριν οι διοξίνες, που πέρασαν σε χιλιάδες τόνους φαριών των ιχυοκαλλιεργειών, που καταγαλώθηκαν.

Για πολλοστή φορά αποδεικνύεται ότι όλες οι κυβερνήσεις (μπλε και πράσινες) δεν ήθελαν και δεν θέλουν να γίνονται ουσιαστικοί έλεγχοι, γιατί μοναδικό τους μελήμα ήταν και είναι η αποκόμιση ανώτατων κερδών από τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στη διατροφική αλυσίδα. Η προστασία της δημόσιας υγείας είναι απλώς ένα κούφιο προπαγανδιστικό σόλγκαν στην πολιτική των κυβερνήσεων και των ελεγκτικών μηχανισμών.

Η οικονομική ασφυξία των Τεχνολογικών και Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων

Ανοιχτή επιστολή στον Απρωθυπουργό και την υπουργό Παιδείας έστειλε το ΤΕΙ Αθήνας για να εκφράσει τη μέγιστη αγωνία του για το μέλλον του ίδρυματος. Στην επιστολή επισημαίνεται χαρακτηριστικά ότι «το ΤΕΙ Αθήνας με τις σημερινές απαιτήσεις του ΥΠΔΒΜΘ είναι αδύνατο να λειτουργήσει και προφανώς το Σεπτέμβριο θα αναστείλει τη λειτουργία του και δε θα εγγράψει κανένα σπουδαστή». Βέβαια, οι διδάσκοντες του ίδρυματος, ως μέρος του καθηγητικού κατεστημένου, ρίχνουν και το σχετικό γλειψίφιμο, μη παραλείποντας να εκφράσουν τη στήριξή τους στις «πρωτοβουλίες της ηγεσίας του Υπουργείου Παιδείας Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, όταν αυτές αποτελούν προϊόν ώριμης σκέψης, δηλαδή, όταν αυτές προκύπτουν έπειτα από λεπτομερή και αντικειμενική μελέτη των υφιστάμενων προβλημάτων της ανώτατης εκπαίδευσης» (αλήθεια πτοεις);

Μήπως η διοίκηση του ΤΕΙ Αθήνας έχχασε το νόμιο-πλαίσιο που απεργάζεται το

υπουργείο Παιδείας, επιδιώκοντας να ξεθεμελιώσει το δημόσιο Πανεπιστήμιο και ΤΕΙ;). Στη συνέχεια, όμως, όταν αναφέρονται στα καθηγερινά μεγάλα προβλήματα λειτουργίας του ΤΕΙ, καταδεικνύεται το μέγεθος της ασφυξίας που επιβάλλεται στα ίδρυματα. Σημειώνουμε ότι η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας ακολουθούν απέναντι στα Πανεπιστήμια και τα Τεχνολογικά ίδρυματα δέχονται διαρκώς αλληλοαναρούμενες εγκυκλίους, τις οποίες το υπουργείο Παιδείας επιβάλλει να εφαρμοστούν. Οι εγκύκλιοι αυτοί αφορούν την περαιτέρω περικοπή του έκτακτου Εκπαιδευτικού Προσωπικού, όταν ο αριθμός του, βάσει προηγούμενης κατανομής που έκανε το υπουργείο για όλα τα ΤΕΙ, εμφανίζεται μειωμένος ήδη κατά 30%. Εύλογα, λοιπόν, οι διδάσκοντες αναφωτούνται «μήπως τελικά οι εγκύκλιοι και τα διάφορα έγγραφα που απευθύνει κάθε φορά η ηγεσία του Υπουργείου ΠΔΒΜΘ δεν αποσκοπούν στη διαχείριση των προβλημάτων, αλλά συνιστούν απόπειρες χειραργώγησης και κατάργησης του συνταγματικά κατοχυρωμένου δικαιώματος της αυτοδιοίκησης των ίδρυμάτων».

Η σημαντικότατη μείωση του έκτακτου Εκπαιδευτικού Προσωπικού (ο θεσμός του έκτακτου ΕΠ ήρθε για να καλύψει εκπαιδευτικές ανάγκες, διότι όταν άρχισε να ισχύει ο Ν. 1404/1983, ο αριθμός των μελών μόνιμου ΕΠ ήταν σημαντικά μικρός), σε συνδυασμό με τον διαρκώς μειούμενο, λόγω συνταξιοδότησης, αριθμό των μελών του μόνιμου προσωπικού, δημιουργεί σοβαρότατα προβλήματα στην εκπαιδευτική διαδικα-

σία.

Επιπλέον, στην επιστολή υπογραμμίζεται ότι «οι συνεχίες περικοπές στις χρηματοδοτούσεις κατά τα ακαδημαϊκά έτη 2009-2010 και 2010-2011 έφτασαν το 50% περίπου», γεγονός που συνιστά «πολιτική οργανωμένης εξόντωσης». Επισημαίνεται επίσης η διαρκής παρέμβαση του Πανάρετου στον τρόπο πρόσληψης του έκτακτου Εκπαιδευτικού Προσωπικού. Ο υφυπουργός, με σχετική εγκύκλιο, επιχειρεί να καταργήσει το άρθρο του νόμου 1404/1983, που ρυθμίζει λεπτομερώς αυτή τη διαδικασία. Και αναφέρεται ότι ο υφυπουργός «κατάργησε τελείως αυθαίρετα τις μονιμοποιήσεις και τις εξελίξεις, οι οποίες δεν επέφεραν καμία οικονομική επιβάρυνση, καθώς επίσης τους διορισμούς και τις προκηρύξεις του μόνιμου ΕΠ» (για το λόγο αυτό το ΤΕΙ βρίσκεται σε δικαστική διαμόρχη).

Γίνεται επίσης λόγος για τη μεγάλη καθυστέρηση στην αναγνώριση των επαγγελματικών δικαιωμάτων των πτυχιούχων ΤΕΙ, για το μπλοκάρισμα των διαδικασιών εξελίξης του διδακτικού προσωπικού, των ερευνητικών προγραμμάτων, κ.λπ. Τέλος, η διοίκηση του ΤΕΙ Αθήνας δηλώνει ότι «εάν χρειαστεί θα καταφύγει ακόμη και στη δικαιοσύνη με σκοπό να προσπίσει τα συμφέροντα του ίδρυματος».

Από την επιστολή είναι φανερό ότι η διοίκηση του ίδρυματος φορτώνει όλα τα κακώς κείμενα στην καμπούρα του υφυπουργού Πανάρετου, προκειμένου να πετούνται με όλα τα μέσα (και από τη μάγια έγκι) τις κρατικές δαπάνες για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ και να τα οδηγήσει στην πτώ-

χειρίσιση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης για την οποία είναι υπεύθυνος. Πολύ φτωχή και ρηχή αλήθεια ερμηνεύει. Γιατί η απόφαση για το συνεχές πετσόκομμα των δαπανών για την Παιδεία, για το πλήρες έχαρβάλωμα των εργασιακών σχέσεων των εργαζόμενων (όπως π.χ. των συμβασιούχων εργαζόμενων των ίδρυμάτων) είναι κυβερνητική απόφαση και γίνεται με τις ευλογίες της τρόικας. Η απόφαση για τον ενταφιασμό του δημόσιου Πανεπιστήμιου και της ΤΕΙ και η λειτουργία τους με τα χυδαία κριτήρια της καπιταλιστικής αγοράς, είναι κυβερνητική απόφαση, στο πλαίσιο μιας ευρωπαϊκής και διεθνούς πραγματικότητας, που κινείται σταθερά στον αστερισμό της Μπολόνια και της αποθέωσης της «επιχειρηματικότητας». Γιατί η απόφαση να αφανιστεί κάθε κοινωνικό δικαίωμα, όπως αυτό της μόρφωσης, είναι συναπόφαση κυβέρνησης και κορακιών της τρόικας. Την ευθύνη, λοιπόν, δεν τη φέρνει μονάχα ο κολλητός του ΓΑΠ Πανάρετος, αλλά όλοι οι απολογητές του Μηνημονίου, στο υπουργείο Παιδείας, στην κυβέρνηση, στο πολιτικό σύστημα.

Με όρους κάποιας αδικαιολόγητης ψυχαναγκαστικής εμμονής του υφυπουργού Πανάρετου, προσπαθεί και η διοίκηση του ΠΟΣΔΕΠ να ερμηνεύσει την επίθεση ενάντια στη δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση. Ετσι, προφανώς, ερμηνεύονται τα κουτοπόντρα τερτίπια που κάνει ο υφυπουργός, προκειμένου να πετούνται με όλα τα μέσα (και από τη μάγια έγκι) τις κρατικές δαπάνες για τα ΑΕΙ-ΤΕΙ και να τα οδηγήσει στην πτώ-

χειρίσιση και τον αφανισμό. Για την εμπλοκή που παρουσιάστηκε στις εξελίξεις μελών ΔΕΠ (καθυστερώντας τις για άλλους τέσσερις μήνες), η διοίκηση της ΠΟΣΔΕΠ και η διοίκηση της ΟΣΕΠ/ΤΕΙ έχουν ήδη καταθέσει μηνυτήρια αναφορά στην Εισαγγελία Αθηνών, ενώ απέστειλαν και ανοικτή επιστολή στην υπουργό Παιδείας.

Εδώ πρέπει να σημειώσουμε και το διπλό, βρόμικο πρόσωπο της ηγεσίας της ΠΟΣΔΕΠ. Ενώ παριστάνει την εξοργισμένη από τις περικοπές στους συμβασιούχους διδάσκοντες των ΑΕΙ και κάνει δηλώσεις συμπαράστασης στον αγώνα τους, από την άλλη υποσκάπτει το εργασιακό τους μέλλον στα Πανεπιστήμια. Στη συνάντηση με την υπουργό Παιδείας, η ΠΟΣΔΕΠ αποδέχτηκε την αύξηση του διδακτικού ωραρίου των μόνιμων μελών ΔΕΠ, που θα έχει ως συνέπεια τη μείωση των συμβασιούχων διδασκόντων (και κατά συνέπεια οποιαδήποτε -όσο μακρινή και να φαντάζει σήμερα αυτή- προσποτική μονιμοποίησή τους). Είναι χορακητηριστική η σχετική δηλωση της Διαμαντοπούλου: «Ζήτησα από τους εκπροσώπους των Πανεπιστημιακών, αν θα μπορούσαν οι ίδιοι να εργαστούν περισσότερες ώρες, δηλαδή οι έξι ώρες εβδομαδιαίας διδασκαλίας να γίνουν εννέα. Μου απάντησαν ομόφωνα και αυθόρμητα ότι είναι κάτι που αρκετοί το κάνουν, ήδη, και το προσφέρουν στο Πανεπιστήμιο. Αυτό είναι πρόγματι ένα πολύ ουσιαστικό μήνυμα. Ολοι μπορούμε και πρέπει να προσφέρουμε αυτή την περίοδο». Γιούλα Γκεσούλη

Κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει

Πανεπιστημιακός κατάφερε να εκλεγεί και να ανέλθει μέχρι τη βαθμίδα του αναπληρωτή καθηγητή κλεβόντας εν ψυχρώ και παρουσιάζοντας σαν δικές του εργασίες ξένων συναδέλφων του. Κι όμως, το Πειθαρχικό Συμβούλιο των μελών ΔΕΠ των ΑΕΙ, με ψήφους 3-2, τον τιμώρησε απλά με προσωπινή παίστηση ενός έτους!

Ο «ακαδημαϊκός» αυτός πήρε οχτώ μελέτες ξένων συναδέλφων του, δημοσιεύμενες σε επιστημονικά περιοδικά, και τις παρουσίασε σαν δικές του, αλλάζοντας μόνο το όνομα του συγγραφέα! Τις έβαλε στο βιογραφικό του και μ' αυτό το... πλούσιο έργο εκλέχτηκε επίκουρος και μετά αναπληρωτής καθηγητής. Ακόμη και σε τιμητικό τόμο που εξέδωσε το πανεπιστήμιο στη μηνήμ την εισήγηση που είχε κάνει αλλοδαπός καθηγητής δήλωσε άγνοια για την κλοπή της εργασίας του (προφανές, αφού δεν γνωρίζει ελληνικά) αναφέροντας ότι δεν γνωρίζει καν τον «συνάδελφό» του που του έκλεψε τη μελέτη.

Κι ενώ θα έπρεπε να είναι αυτονόητο πως ο «κύριος» αυτός πρέπει να φάει μια κλοπούσα και να του απαγορευτεί αικόμη και απέξω από τα πανεπιστήμια να περνάει (είναι χαρακτηριστικό ότι ο ίδιος το μόνο που επικαλέστηκε είναι η παραγραφή των αδικημάτων!), η πλειοψηφία του Πειθαρχικού Συμβούλιου τον «τιμώρησε» με το χάρι της παύσης για ένα έτος. Δηλαδή, μετά από ένα χρόνο που θα γυρίσει στα καθήκοντά του θα έχει πάψει να είναι λογοκλόπος;

Είναι προφανές ότι εδώ λειτουργήσεις η συντεχνιακή αλληλεγγύη. Προφανώς υπάρχουν κι άλλοι που κάνουν συστηματικά λογοκλοπή, υπάρχουν κλίκες που στηρίζουν η μια την άλλη. Κατά τα άλλα, κατηγορούν τους πολιτικούς που ψηφίζουν υπέρ της μη αναστολής της βουλευτικής ασυλίας αικόμη και για τροχαία αδικήματα συναδέλφων τους.

Την ώρα που η κυβέρνηση γδύνει και ξανδύνει τους εργαζόμενους, κάνει με τον πιο προκλητικό τρόπο πλάτες στους τραπεζίτες φουσκώνοντας τα κέ

Σερβίρουν τις εκλογές σαν λύση υπέρ του λαού

Μετά τον Τσίπρα, που μεδώ και λίγο καιρό όπου βρεθεί κι όπου σταθεί ζητάει εκλογές, σκορπώντας αυταπάτες ότι απ' αυτές θα προκύψουν λύσεις προς δύρες του ελληνικού λαού, ήρθε και η Παπαρήγα να ζητήσει ξεδιάντροπα το ίδιο, αν και με περισσότερο τακτ. «Εδώ που έφτασαν τα πράγματα», είπε στο δελτίο ειδήσεων του Μέγα, την περασμένη Τρίτη, «από τη μια συζητήσεις για την ελεγχόμενη χρεοκοπία και την ανεξέλεγκτη χρεοκοπία του λαού, οι εκβιασμοί που εξαπολύονται δεξιά και αριστερά, ότι αν δεν ψηφιστεί το Μεσοπρόθεσμο καταστράφηκε η Ελλάδα, εδώ που φτάσαμε, οι εκλογές πραγματικά είναι μια συγκεκριμένη δυνατότητα που δίνεται στον ελληνικό λαό, υπερβαίνοντας κάθε εκβιασμό σε σχέση με τις εκλογές, να επιφέρει ένα σημαντικό ρήγμα στη σημερινή κατάσταση, που είναι φαύλος κύκλος και αν δεν υπάρξει ένα θεαματικό ρήγμα, τα πράγματα θα γίνουν πολύ χειρότερα τα επόμενα χρόνια».

Η επόμενη ερώτηση ήρθε εύλογα: «Είναι η καλύτερη λύση, λέτε, με δεδομένη την κατάσταση?». Η απάντηση δεν άφησε αμφιβολίες: «**Είναι λύση σε συνδυασμό με το θα επιλέξει ο λαός.** Γιατί, αν θέλετε, μπορεί οι εκλογές να γίνουν και κολυμβήθρα του Σιλωάμ».

Τι είδους λύση μπορεί να είναι οι εκλογές, έστω κι αν ενισχυθεί εκλογικά ο Περισσός; Για να μη θεωρητικολογούμε, αλλά να μένουμε στο έδαφος της πραγματικότητας, ακόμη και να διπλασιάζει τις ψήφους του ο Περισσός, κανέναν κλονισμό δεν θα περνούσε το αστικό σύστημα. Μια μέρα μετά την εμφάνιση της Παπαρήγα στο δελτίο του Μέγα, Παπανδρέου και Σαμαρά συζητούσαν δημόσια για το σχηματισμό κυβέρνησης συνεργασίας με πρωθυπουργό πρόσωπο κοινής αποδοχής. Ανεξάρτητα από το αν θα προχωρήσει ή όχι κάτι τέτοιο, και μόνο το γεγονός ότι το συζητούν δείχνει ότι μέσα στο πολιτικό σύστημα, ακόμη και σε περιόδους πολιτικής κρίσης, λειτουργούν τα αντανακλαστικά της επιβίωσης. Δεν θ' αφήσουν ποτέ την εξουσία να τους φύγει από τα χέρια.

Αυτό το απέδειξαν και το 1990. Με τον Ανδρέα Παπανδρέου κατηγορούμενο στο Ειδικό Δικαστήριο ως κοινό λαμένιο, τα δυο μεγάλα κόμματα συμφώνησαν στο

σχηματισμό κυβέρνησης συνασπισμού. Μόνο που σ' εκείνη την κυβέρνηση συμμετείχε και ο Περισσός. Ήταν και ο γηέτης του Χαριλαούς Φλωράκης σε εκείνη την περιβόητη σύσκεψη των προεδρικών αρχηγών, με τα «Κώστα μου», τα «Ανδρέα μου» και τα «Χαρίλαε μου», που κατέληξε στο σχηματισμό κυβέρνησης συνεργασίας υπό τον άτεγκτο τεχνοκράτη Ξενοφώντα Ζολώτα. Μιλώντας την περασμένη Τρίτη στην εκπομπή του Παπαχελά στο Μητσοτάκη, ο μόνος εν ζωή από τους τρεις καμπταλέρος, δεν δίστασε να πει ότι εκείνη η κυβέρνηση κατάφερε να κλείσει τις προβληματικές επιχειρήσεις πετεώντας στο δρόμο 13.000 εργαζόμενους, πρόγμα που καμία μονοκομματική κυβέρνηση δεν θα μπορούσε να καταφέρει. Εμείς θυμίζουμε πως από εκείνη τη συμμαχική κυβέρνηση καθιερώθηκε για πρώτη φορά ο όρος «άγριες και αντικοινωνικές απεργίες».

– Αυτή η παρεμπόδιση περιλαμβάνει και τον φυσικό αποκλεισμό της Βουλής, τη φυσική παρεμπόδιση των βουλευτών;

– Εμείς θα είμαστε έξω από τη Βουλή και θεωρούμε ότι αν αύριο, παραδείγματος χάριν, κατέβουν 2 εκατ. άνθρωποι στην Αθήνα, ακόμα και όταν μπουν οι βουλευτές μέσα, δεν ξέρω, μπορεί και να μην το ψηφίσουν καν.

– Υπάρχει ενδεχόμενο να μην μπούνε;

– Εμείς δεν πρόκειται να χτίσουμε την είσοδο της Βουλής. Να ξεκαθαρίσουμε. Εμείς θεωρούμε ότι η παρεμπόδιση γίνεται ως εξής: Ανεβα-

με τον ελληνικό λαό να ανεβάσει το θερμόμετρο της πίεσης στα ύψη και να παρεμποδίσει και την ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου - μακροπρόθεσμο είναι στην ουδίτα.

– Με ποιον τρόπο; Με το να μην επιτρέπει στους βουλευτές να μπαίνουν και να βγαίνουν από τη Βουλή;

– Ξέρετε πόρα πολύ καλά ότι για εμάς η πιο ουσιαστική μορφή πάλης είναι 100% απεργία. Γενική απεργία 100%. Αυτή είναι η πιο ουσιαστική μορφή πάλης. Όλες οι άλλες είναι συμπληρωματικές.

– Αρα δεν είστε υπέρ της παρεμπόδισης των βουλευτών από τη Βουλή;

– Εμείς είμαστε αντίθετοι σε αυτό που λέγεται, «να καίει, να καεί...», γιατί δείνει λύση. Είμαστε, όμως, υπέρ στο να παρθούν όλα τα μέτρα να παρεμποδίσουμε την ψήφιση.

– Αυτή η παρεμπόδιση περιλαμβάνει και τον φυσικό αποκλεισμό της Βουλής, τη φυσική παρεμπόδιση των βουλευτών;

– Εμείς θα είμαστε έξω από τη Βουλή και θεωρούμε ότι αν αύριο, παραδείγματος χάριν, κατέβουν 2 εκατ. άνθρωποι στην Αθήνα, ακόμα και όταν μπουν οι βουλευτές μέσα, δεν ξέρω, μπορεί και να μην το ψηφίσουν καν.

– Υπάρχει ενδεχόμενο να μην μπούνε;

– Εμείς δεν πρόκειται να χτίσουμε την είσοδο της Βουλής. Να ξεκαθαρίσουμε. Εμείς θεωρούμε ότι η παρεμπόδιση γίνεται ως εξής: Ανεβα-

μένες μορφές πάλης - και η πιο ανεβασμένη είναι η γενική απεργία. Δεύτερο, η εναλλακτική πολιτική πρόσταση που υιοθετεί ο λαός. Γιατί, ξέρετε, δεν είναι αυτοσκοπός. Ωραία, δεν ψηφίζεται το Μεσοπρόθεσμο. Αύριο μπορεί να ψηφιστεί ένα χειρότερο. Επομένως, για εμάς, αν θελετε, το έλλειμμα που υπάρχει σήμερα, είναι ότι ακριβώς αντίστοιχα με την αγανάκτηση, δεν έχει υιοθετηθεί μια ριζική εναλλακτική πολιτική λύση. Εμείς δεν απαντάμε μόνο με την οργή και τη διαμαρτυρία. Η οργή και η διαμαρτυρία είναι απολύτως δικαιολογημένη, αλλά δε φτάνει.

Κάθε απάντηση και ένας όρκος πίστης στο σύστημα και στην αστική νομιμότητα. Γι' αυτό θεωρούν τις εκλογές ιδιαίτερη λύση για τη σημερινή συγκυρία, στο βαθμό που φέρουν αλλαγή των συσχετισμών υπέρ του κόμματός τους. Άλλως, θα καλούσαν το λαό να ξεσκωθεί και να πλήξει με κάθε μέσο το σύστημα. Δεν θα τον καλούσαν να κάνει ειρηνικούς περιπάτους κάθε τρεις και λίγο, σεβόμενος απόλυτα την αστική νομιμότητα.

ΥΓ: 24 ώρες αργότερα από την εμφάνισή της στο Mega και αφού μεσολάβησε το παιχνίδι με την κυβέρνηση συνεργασίας των δυο μεγάλων κομμάτων, η Παπαρήγα έκανε δήλωση στο διοικητή του Ταμείου στα τέλη του 1996 έπειτε να είναι 3,7 δισ. ευρώ. Ολο αυτό το ποσό είχε κάνει φτερά. Με το νόμο Ρέππια, έξι χρόνια μετά και ενώ η οφειλή είχε φτάσει τα 5,5 δισ. ευρώ, την πετσόκωφαν αυθαίρετα σε λιγότερο από το ένα τρίτο και απεφράνθησαν ότι το IKA χρωστάει στο ETEAM 1,7 δισ. που «**θα αποδοθούν μέχρι 31-12-2003».**

Στο κόλπο μπήκε και η εργατοπατερία της ΓΣΕΕ, που σε «αναλογιστικό μελέτη» του INE/ΓΣΕΕ τον Απρίλη του 2005 απεφράνθη ότι η οφειλή του IKA προς το ETEAM είναι 2 δισ., πετώντας στα σκουπίδια τη μελέτη των Βρετανών, η οποία στηρίζοταν στους λογαριασμούς δισερίσης του IKA. Για να αντιληφθούμε το μέγεθος της προστυχίας των εργατοπατέρων και των «επιστημών» που στήζονται από το εργατοπατερικό πρωτανέο, αναφέρουμε ότι την ίδια περίοδο, στον Ισολογισμό-Απολογισμό έτους 2004 της Διοίκησης του IKA (σελίδα 15), στο τμήμα που αναφέρεται στις υποχρεώσεις προς τρίτους οργανισμούς, οι οφειλές προς το ETEAM υπολογίζονται σε περισσότερα από 2,6 δισ. ευρώ!

Το θέμα έκλεισε με τον αντιασφαλιστικό νόμο 3655/2008 της Πετραλία, που πρόβλεψε ότι το IKA υποχρεούται να αποδώσει στο ETEAM «το οφειλόμενο μέχρι 31.12.2007 ποσό το οποίο ανέρχεται σε 2,507 δισ. ευρώ» (πετσόκωφαν από την ΕΠΕ). Το ποσό θα εξαρθρίζεται σε 15 ισόποσες επίσεις δόσεις.

Έτσι καταλήστευσαν το ETEAM (μιλάμε για τη ληστεία μόνο από μία πηγή) κι έρχεται σήμερα η Κατούλη, με απύθμενο θράσος, και λέει πως πρέπει να πετσοκοπούν οι επικουρικές συντάξεις, γιατί αλλιώς το Ταμείο δεν θα μπορεί να πληρώσει το 2015-2016.

Ζητούν πλήρη κατάργηση των ΒΑΕ

Καθώς πιλησιάζει η μέρα που η κυβέρνηση θα εκδώσει την κυβερνητική απόφαση για τη νέα λίστα των Βαρέων και Ανθυγεινών Επαγγελμάτων, ξεμυτίζουν ένα-ένα τα «κινουμπούκια» που εδώ και χρόνια χρησιμοποιούνται ως τεχνοκράτες για να εισηγηθούν μεγάλες αντεργατικές αλλαγές στην κοινωνική ασφάλιση. Ενα από τα «κινουμπούκια» είναι και ο πανεπιστημιακός Πλάτων Τήνιος που, εκτός των άλλων, υπήρξε και συνσυγγραφέας του περιβόητου πορίσματος Σπράου, που την κάμπισσα χρόνια εισηγούνταν τις μεγάλες ανατροπές που έγιναν πριν από ένα χρόνο.

Ο Π. Τήνιος είναι ένας από τους «εθνικά ανησυχούντες» πανεπιστημιακούς, οι οποίοι συγγράφουν επιστολές ζητώντας από τον ελληνικό λαό να σκύψει το κεφάλι και από το πολιτικό σύστημα να δειξει αποφασιστικότητα, ξαναθυμήθηκε την ιδιότητά του ως... ασφαλι

ANTIKYNOVNIKA

Δύο χιλιάδες έντεκα και τζάμπα φασαρία
Αναζητείται εξόδος απ' την προϊστορία...

«Είναι στιγμή που χρειάζεται πανεδνική προσπάθεια» είπε ο πρόεδρος, εξαιρώντας με εξοργιστικά προνομιακό τρόπο τις διάφορες μη ελληνικές εδνότητες που συνδέουν τα έντεκα εκατομμύρια που εμμένουν να κατοικούν στη Μπανανία. Αλήδεια, έχουμε ξεκάθαρα και σαφώς στο μιαλό μας τις έννοιες «έδνον», «λαός», «κράτος»; Μάλλον όχι απ' ότι φαίνεται αλλά δεν είναι δέμα... Άλλωστε, αν τις είχαμε δεν θα αποκαλούσαμε «εδνική» μια οδό!... Ουφ, μα τι κάθομαι και χάνω την ώρα και τα λόγια μου;

Τι δια γίνεται με τον Σάββα ρεεεε;

Ως χαμένο κοριτσάκι και λίγο πριν το φάει ο λύκος, συντάσσεται και η Κοκκινοσκουφίτσα με την Άννα (όχι τη Νταλάρα, δεν έπεσε ακόμη τόσο χαμηλά. Με την άλλη Άννα). «Ένωνα κι εγώ τη φωνή μου με τους νέους που είναι στο δρόμο, αλλά η χώρα δεν μπορεί να λειτουργήσει σε κενό αέρος», επαναλαμβάνω μαζί της σα δεύτερη φωνή. Και κόβω εκεί ακριβώς τη φωνή μου για να μην πω κι άλλα, στρεφόμενη προς τ' αριστερά [η γελάτε ρε:] και κοιτάζοντας τον Περισσό που συνεχίζει το χαβά και το βιολί του: «Συνεχίζουν τις κινητοποιήσεις τους οι αυτοαποκαλούμενοι "αγανακτισμένοι" στο Σύνταγμα», γράφει η εφημερίδα του λαού, ο αυτοαποκαλούμενος «Ρίζοσπάστης». Τα είπαμε, τα ξαναείπαμε, αλλά δεν βγαίνει τίποτε... Πλάντω η Κοκκινοσκουφίτσα πολύ συγκινήθηκε με την εικόνα της επικεφαλής στο μπλοκ του ΠΑΜΕ την Τετάρτη...

Εχεις δίκιο Giorgakis, λεφτά υπάρχουν. Τόσα αιγάλια...

Ιστορική μέρα η σημερινή για τη συμβασιλεύουσα, καδώς κλείνει εφτά χρόνια στον δώριο ο 127ος μητροπολίτης Θεσσαλονίκης και φλογερός υπέρμαχος των βωμών και εστιών. Ο τελευταίος εναπομένιας από την ιστορική και ανεπανάληπτη αγία τριάδα που συμπλήρωνον οι Βασιλάκης (ποιος Καΐλας ρε;) και Πλανίκας. Υπάρχει όμως και άλλη μία ιστορική επέτειος αυτή τη βδομάδα, αυτή της Πέμπτης. Εκείνη τη μέρα του 1936 γεννιόταν ο εκ Κορακοχωρίου ακαταλληλότερος και εξήντα χρόνια μετά –την ίδια μέρα, σαν δείο σημάδι– πέθανε ο και «σιδερένιος» επονομαζόμενος, αμφότεροι πρόεδροι του ΠασοΚ και καταχωρημένοι στο πάνδεον των πρωδυούργων της χώρας.

Διακήρυξη με την οποία τάσσονται υπέρ της εφαρμογής όσων συμφώνησε η κυβέρνηση με την τρόικα συνυπογράφουν έντεκα πανεπιστημιακού. Για την ιστορία και τη σαφή εικόνα που θα πρέπει να έχει –και να έχουμε– οι υπογράφοντες είναι οι Θάνος Βερέμης, ιστορικός, πρώην πρόεδρος Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας, Απόστολος Γεωργιάδης, αστικολόγος, πρόεδρος Ακαδημίας Αδηνών, Θανάσης Διαμαντόπουλος, πολιτικός επιστήμων, Θόδωρος Κουλουμπής, διεθνολόγος, πρώην πρόεδρος ΕΛΙΑΜΕΠ, Νίκος Μαραντζίδης, πολιτικός επιστήμων, Γιώργος Παγουλάτος, πολιτικός επιστήμων, Χρήστος Ροζάκης, διεθνολόγος, αντιπρόεδρος ευρωπαϊκού δικαστηρίου ανθρωπίνων δικαιωμάτων, Μιχάλης Σταθόπουλος, αστικολόγος, πρώην πρύτανης Πλανεπιστημίου Αθηνών, Πλάτων Τζήνος, οικονομολόγος, Γρηγόρης Τσάλτας, διενολόγος, εκλεγμένος πρύτανης Παντείου Πλανεπιστημίου και Λουκάς Τσούκαλης, πολιτικός επιστήμων.

Η μετατραυματική αμνησία διαδέχεται συχνά την προτραυματική. Ετσι είναι αυτά τα πράγματα...

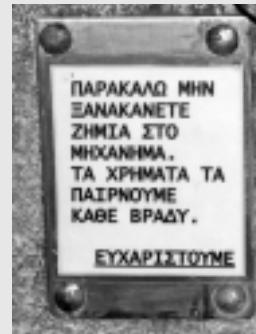
Επίκαιρο ξανά και πάντα: «Κι όταν χτυπήσαμε τα εγκλήματα αυτά και πατάξαμε την προδοσία, αυτοί σαν δεσποινίδες της αριστοκρατίας που δε βλέπουν γύρω τους τη δυστυχία και την κακομοιρά πού βασιλεύει, αλλά συγκινούνται από ένα άρρωστο γατάκι, έμπτηξαν τις φωνές και μας κατηγόρησαν ότι σκοτώνουμε. Επί Μεταξά βιάστηκαν γυναίκες, υπέστησαν μαρτύρια χιλιάδες άνδρων, οκτώθηκαν και γκρεμίστηκαν από τα μπαλκόνια της ασφάλειας γέροι, έγιναν τόσα εγκλήματα, μα κανές απ' αυτούς δεν είπε τίποτα. Μα τώρα φωνάζουν ότι ο Άρης σφάζει... [Άρης Βελούχιώτης - Οκτώβρης 1944, Λαμία].

Ενα τεράστιο άγαλμα του μεγάλου Αλεξάνδρου, ύψους πάνω από δέκα μέτρα, ετοιμάζονται να τοποθετήσουν στην κεντρική πλατεία της πόλης τους οι Σκοπιανοί. Αυτό δεν μας ενδιαφέρει, σε αντίθεση με κάποιους άλλους, εκείνο όμως που προκαλεί αίσθηση είναι ότι το έργο φέρεται να κόστισε 9,4 εκατομμύρια ευρώ! Εξέληγντηκαν και οι Σκοπιανοί μάλλον...

«Μπορώ και να μαλώσω για τον καδένα / για κάθε τι που βρίσκω σωστό, δίκιο κι ωραίο / σ' αυτό δεν μ' εμποδίζουν τα χρόνια μου / αλλά τι να γίνει, από καιρό ξέχασα να σαστίζω. / Το σάστισμα, με τα υπερβολικά στρόγγυλα ανοιχτά / και με τα υπερβολικά νέα μάτια του / μ' εγκατέλειψε κι έφυγε. / Κρίμα» Nazim Hikmet (Tanganyika 1963).

«Σε κάθε περίπτωση προχωράμε με αίσθημα ευδύνης» κι έτσι θα είμαστε εδώ και το επόμενο Σάββατο. Μέχρι εκείνο το... μεγάλο Σάββατο που ονειρεύομαστε πολλοί και πολύ...

Kokkinoskoufita



Παρακίνηση για απογευματινή δράση, κάπου στη Χαλκιδική.

Τα αρπακτικά

Δεν ξέρουμε αν το έχετε προσέξει, αλλά όλες οι υποβαθμίσεις των ελληνικών κρατικών ομολόγων από τους διεθνείς αξιολογικούς οίκους γίνονται την παραφορή μιας δημοπρασίας για έντοκα γραμμάτια του δημοσίου. Δεν θεωρούμε ότι η υποβάθμιση γίνεται γι' αυτό το λόγο (σιγά μην ασχοληθούν τα τρία αμερικάνικα μεγαθήρια με μια δημοπρασία μεταξύ ενός και δύο δισ. ευρώ), όμως η επιλογή του χρόνου δεν είναι τυχαία. Οι αξιολογικοί οίκοι βοηθούν με τον τρόπο τους τις τράπεζες-πελάτες τους να πετύχουν πιο ψηλά τοκογλυφικά επιπτώκια απέναντι σε μια κυβέρνηση που «καίγεται» για ρευστό.

Ετσι, την Τρίτη το πρωί, μια μέρα μετά την υποβάθμιση των ελληνικών κρατικών ομολόγων από τη Standard & Poor's, οι εγχώριοι και ξένοι τοκογλύφοι επέβαλαν για τα έντοκα γραμμάτια που ζητούσε η κυβέρνηση (τα οποία, όπως πολλές φορές έχουμε πει, εξαιρούνται από το «κούρεμα» σε περίπτωση αναδιάρθρωσης του χρέους) επιτόκιο-ρεκόρ, ύψους 4,96%. Η προηγούμενη δημοπρασία είχε γίνει στις 10 Μάη και το επιπτόκιο διαμορφωθεί στο 4,88%, ενώ το ψηλότερο μέχρι στιγμής επιπτόκιο είχε επιβληθεί στις 11 Γενάρη και ήταν 4,9%.

Η κυβέρνηση ζητούσε 1,25 δισ. ευρώ και οι προσφορές των τραπεζιτών υπερκάλυψαν τη ζήτηση κατά 3,58 φορές! Πώς γίνεται να θεωρούν επικίνδυνα τα έντοκα γραμμάτια και ταυτόχρονα να δηλώνουν διαστεμένοι να δανείσουν υπερτριπλάσιο ποσό, αυτό μόνο ο... μέγας οικονομολόγος Γ. Παπακωνσταντίνου μπορεί να μας το εξηγήσει. Τελικά, η κυβέρνηση δανείστηκε 1,625 δισ. ευρώ.

Η πλάκα είναι πως την Τετάρτη 8 Ιουνή, ο Παπακωνσταντίνου κάλεσε στο γραφείο του τους Ράπτων και Ταμβακάκη, πρόεδρο και διευθύνοντα σύμβουλο της Εθνικής Τράπεζας, αντίστοχα, για να συζητήσουν γι' αυτή τη δημοπρασία, η οποία ανακοίνωθηκε δυο μέρες αργότερα από την κυβέρνηση. Ο υπουργός Οικονομικών απευθύνθηκε στην... πατριωτική μερίδα του εγχώριου τραπεζικού κεφαλαίου, στα στελέχη που η ίδια η κυβέρνηση διόρισε για να διευθύνουν την ETE. Το αποτέλεσμα το έδειξε η δημοπρασία και κάθε περαιτέρω σχόλιο περισσεύει.

Μετά τη Moody's ήρθε και η S&P να υποβάθμισε τα ελληνικά κρατικά ομόλογα δυο βαθμίδες κάτω, στην κατηγορία

CCC, τρεις μόνο θέσεις πάνω από την κατηγορία D (default = χρεοκοπία).

Αναμένεται τώρα η κρίση του ελληνικού χρέους, ανταλλάσσοντας παλιά ομόλογα που λίγουν τα επόμενα δυο χρόνια με νέα, που θα λίγουν εφτά χρόνια αργότερα. Αυτό κατέστησε για πολλούς φοράς ο B. Σύμπλε, χαρακτηρίζοντας ευθέως «ήπια αναδιάρθρωση» αυτή τη ρύθμιση, πηγαίνοντας σε συναντίσεις η Γερμανία στη χορήγηση νέου δανείου προς την Ελλάδα.

Ο Παπακωνσταντίνου εξέδωσε μια απολογητική ανακοίνωση, μακριά από τους λεονταρισμούς παρόμοιων ανακοίνωσεων του σχετικά πρόσφατου παρελθόντος. Παροδέχτηκε ότι η υποβάθμιση από την S&P «γίνεται εν μέσω

κρίση, τους ζητά να σηκώσουν ένα μέρος της ρύθμισης του ελληνικού χρέους, ανταλλάσσοντας παλιά ομόλογα που λίγουν τα επόμενα δυο χρόνια αργότερα. Αυτό κατέστησε για πολλούς φοράς ο B. Σύμπλε, χαρακτηρίζοντας ευθέως «ήπια αναδιάρθρωση» αυτή τη ρύθμιση, πηγαίνοντας σε συναντίσεις η Γερμανία στη χορήγηση νέου δανείου προς την Ελλάδα. Πρόκειται για μια πρόταση που προετοιμαζόταν επιμέλως εδώ και καιρό και την οποία οι γερμανικές τράπεζες επέτρεψαν να πάρουν θέση.

Ο Παπακωνσταντίνου εξέδωσε μια απολογητική ανακοίνωση από την S&P «γίνεται εν μέσω αντιμετωπίσουν, αν γίνεται πράξη, έχοντας μειώσει την έκθεσή τους στο ελληνικό χρέος και έχοντας συμπεριλάβει στις προβ

■ Ολοι τη Δευτέρα στην Ευελπίδων

Δικάζεται ο διαδηλωτής που συνελήφθη έξω από το άντρο των Σιωνιστών στις 31.5.2010

Τη Δευτέρα 20 Ιούνη, στις 9 το πρωί, δικάζεται στο Β' Αυτόφωρο Τριμελές Πλημμελειοδικείο Αθηνών (Ευελπίδων, κτίριο 7), ο Γεράσιμος Γεωργάτος, ο διαδηλωτής που συνελήφθη έξω από την Ισραηλινή Πρεσβεία στις 31 Μάη του 2010, όταν τα MAT του Παπανδρέου και του Χρυσοχοΐδη χτύπησαν το ογκώδες συλλαλητήριο για την καταγγελία της δολοφονικής επίθεσης των Σιωνιστών ενάντια στο Στόλο της Ελευθερίας που έπλεσε προς τη Γάζα.

Ο Γ. Γεωργάτος προσήχθη μαζί με

άλλους διαδηλωτές και ήταν ο μόνος για τον οποίο η προσαγωγή μετατράπηκε σε σύλληψη, προφανώς επειδή ήταν τραυματισμένος και οι μπάτσοι ήθελαν να εξασφαλιστούν. Του αποδόθηκαν οι συνήθεις σ' αυτές τις περιπτώσεις κατηγορίες: διατάραξη κοινής ειρήνης, αντίσταση κατά της αρχής, επικίνδυνη σωματική βλάβη, καθώς επίσης και άρνηση να δώσει δακτυλικά του αποτυπώματα.

Η δικογραφία παρουσιάζει τα συνήθη «μαργαριτάρια» που παρουσιά-

ζουν οι παρόμοιες δικογραφίες. Σύμφωνα με τις καταθέσεις των μπάτων, ο Γ. Γεωργάτος φέρεται να έχει τραυματίσει ταυτόχρονα τρεις-τέσσερις αστυνομικούς, σε άλλον να πετάει πέτρα, άλλον να δογκώνει, άλλον να κλωτσάει κ.λπ.

Περιττεύει να πούμε ότι δεν πρέπει να τους περάσει και γ' αυτό είναι απαραίτητη η μαζική παρουσία στο δικαστήριο. Κανένας αγωνιστής δεν πρέπει να μένει χωρίς την αλληλεγγύη του κινήματος.

Στο έλεος των κυνηγών του μέγιστου κέρδους

Στις αρχές της προηγούμενης εβδομάδας, το Ομοσπονδιακό Ινστιτούτο Εκπόνησης Κινδύνων και το Ομοσπονδιακό Γραφείο Προστασίας Καταναλωτή της Γερμανίας είχαν ανακοινώσει ότι οι φύτρες φασολιών, οι οποίες αρχικά είχαν ενοχοποιηθεί για το θανατηφόρο βακτηρίδιο E.coli, που έχει προκαλέσει μέχρι στιγμής 36 θανάτους και σοβαρά προβλήματα υγείας σε περισσότερους από 3.200 ανθρώπους σε 16 ευρωπαϊκές χώρες (απ' αυτούς 812 ασθενείς, εκ των οποίων οι 773 στη Γερμανία, έχουν εμφανίσει αιμολυτικό ουραρικό σύνδρομο, που αποτελεί τον εν δυνάμει κίνδυνο θανάτου), δεν ενοχοποιούνται,



Η μείωση επιτοκίων που είναι αύξηση

Με το θράσος που τον χαρακτηρίζει, ο Παπακωνσταντίνου εξέδωσε πανηγυρική ανακοίνωση για «την υπογραφή της επιμήκυνσης αποπληρωμής του δανείου των 80 δισ. ευρώ μεταξύ Ελλάδας και των κρατών της Ευρωζώνης». Πανηγυρίζει για «εκτιμώμενη εξοικονόμηση από τόκους 800 εκ. το χρόνο», επειδή το επιτόκιο μειώνεται κατά 1%.

Η δήλωση αυτή αποτελεί ένα αικόνη κυβερνητικού ψέμα. Πρώτον, δεν είναι δυνατόν να μιλάς για εξοικονόμηση τόκων, όταν ένα δάνειο επιμηκύνεται κατά 7 χρόνια, πράγμα που σημαίνει ότι θα πληρώνεις τόκους για 7 χρόνια ακόμη. Η περιβόητη περίοδος χάριτος δεν είναι άτοκη, αλλά έντοκη. Δεύτερο, δεν είναι δυνατόν να γίνει καμιά εκτίμηση για εξοικονόμηση τόκων σε ένα δάνειο που είναι κυμαινόμενο και όχι σταθερού επιτοκίου.

Το δάνειο από την τρόικα προβλέπεται ότι το ελληνικό κράτος θα πληρώνει επιτόκιο ίσο με το euribor, συν ένα «περιθώριο» 3% για τα τρία πρώτα χρόνια και 4% για τα επόμενα χρόνια. Αυτά τα «περιθώρια» μειώνονται σε 2% και 3%, αντίστοιχα. Ομως, το euribor είναι το επιτόκιο της διατραπεζικής αγοράς και καθορίζεται από την EKT, η οποία έχει ήδη αρχίσει να αυ-



ξάνει τα επιτόκια της. Εχει ήδη προχωρήσει σε μια αύξηση 0,25%, τις επόμενες μέρες θα προσθέσει ένα αικόνη 0,25%, ενώ μέχρι το τέλος του χρόνου θα κάνει τουλάχιστον μια αύξηση αικόνη. Επομένως, μέχρι τις αρχές του 2012 η μείωση του επιτοκίου θα έχει ισοφαριστεί από την αύξηση του euribor. Περί δε τα μέσα του 2012 το συνολικό επιτόκιο θα έχει αυξηθεί, γιατί η EKT έχει δηλώσει ότι θα αυξήσει βαθμιαία τα επιτόκιά της στα προ της κρίσης επίπεδα, προκειμένου να αποσύρει πληθωριστικές πιέσεις στην Ευρωζώνη.

Βέβαια, πέρα από το δάνειο των 110 δισ. ευρώ από την τρόικα, που χορηγήθηκε με τόσο τοκογλυφικούς όρους, οι οποίοι παραμένουν και γίνονται χειρότεροι, όπως είδαμε, πέρα από το καινούργιο δάνειο που ετοιμάζεται, «τρέχει» η τοκογλυφία για τα παλιότερα δάνεια. Στο προηγούμενο φύλλο της «Κ» δημοσιεύθηκαν αποκαλυπτικά στοιχεία για την καταλήστευση του ελληνικού κράτους, που γίνεται μέσω αυτής της τοκογλυφίας.

Μέσα σε μια εικοσαετία, από το 1991 μέχρι το 2011 το ελληνικό κράτος πλήρωσε μόνο για τόκους σχεδόν 200 δισ. ευρώ! Μάζι με τα χρεολύσια το ποσό εκτοξεύτηκε στο ασύλληπτο μέγεθος των 664 δισ. ευρώ! Το δημόσιο χρέος έφτασε τον περασμένο Μάρτιο τα 355 δισ. ευρώ. Μόνο για την πληρωμή των τόκων (χώρια τα χρεολύσια) θα πληρώνονται σε καθένα από τα επόμενα χρόνια πάνω από 20 δισ. ευρώ, πουσό που ισοδυναμεί με το 10% του ΑΕΠ περίπου. Σύμφωνα με το Μεσοπρόθεσμο Πρόγραμμα, το 2015 το κονδύλι των τόκων θα φτάσει τα 24,7 δισ. ευρώ! Και οι κυβερνητικοί αλήτες έχουν το θράσος να εκδίδουν ανακοινώσεις και να μιλούν για εξοικονόμηση κονδυλίων από τόκους.

διότι οι εξετάσεις στα δείγματα βγήκαν αρνητικές. Στο τέλος της ιδιαίς εβδομάδας, εκπρόσωποι των ιδιων αρχών ανακοίνωσαν πάλι ότι μάλλον ενοχοποιούνται φύτρες φασολιών που παράγονται στο «αγρόκτημα βιολογικής καλλιέργειας Γκέρτνερχοφ» (!!!) στο χωριό Μπινεμπίτελ. Οι συγκεκριμένες φύτρες βρέθηκαν σε έτοιμη σαλάτα λαχανικών που πουλιόταν σε κατάστημα της Βόρειας Ρηνανίας – Βεστφαλίας. Το συγκεκριμένο αγρόκτημα, που είχε τεθεί αρχικά σε καραντίνα, η οποία στη συνέχεια ήρθη, ξανατέθηκε σε καραντίνα!

Παρά ταύτα, οι γερμανικές αρχές δεν είναι σε θέση να πουν αν το συγκεκριμένο αγρόκτημα είναι το μοναδικό και κυρίως πώς προκλήθηκε η μόλυνση. Είναι φανερό ότι οι Γερμανοί προσπαθούν άρον-άρον να κλείσουν το θέμα, γ' αυτό και πέφτουν σε τέτοιες γκάφες. Τα μόνα που αποδεικνύονται είναι πρώτο πως το διατροφικό σκάνδαλο είναι διαφέρει και δεύτερο πως η περιβόητη βιολογική γεωργία δεν έχει να... ζηλέψει τίποτα από τη συμβατική. Εγκυμονεί τους ιδιους κινδύνους για τους λαούς, ενώ επιπρόσθετα συνιστά και μια μεγάλη μπίζνα στηριγμένη στην απάτη.

Οπως γνωρίζουν οι αναγνώστες της «Κ», έχουμε ασχοληθεί συστηματικά με όλα σχεδόν τα μεγάλα διατροφικά σκάνδαλα που έχουν ξεπεράσει στην Ευρώπη και τη χώρα μας. Ανεξάρτητα από τις ιδιαιτερότητες κάθε σκανδάλου, υπάρχουν μερικά κοινά χαρακτηριστικά: Πρώτο, οι καπιταλιστές κυνηγούν το κέρδος και αδιαφορούν για τις επιπτώσεις στη δημόσια υγεία. Δεύτερο, οπουσταζούν οι ελεγκτικοί μηχανισμοί και το δόγμα που κυριαρχεί είναι οι «αυτοελεγχοί» των επιχειρήσεων. Τρίτο, όταν ξεπάτα ένα σκάνδαλο, με περισσότερο ή λιγότερο δραματικές συνέπειες, οι κυβερνήσεις και οι μηχανισμοί της ΕΕ κινούνται με σκοπό να καταστήσουν τη λαϊκή ανησυχία και να επαναφέρουν την εμπιστοσύνη στο καταναλωτικό κοινό, για να μην υπάρξει κρίση στο συγκεκριμένο κλάδο.

Σε λήγες μέρες, και το συγκεκριμένο περιστατικό θα έχει παραδοθεί στη λήθη. Οι γερμανικές αρχές από τη μια και η Κομισιόν από την άλλη θα βγάλουν ανακοινώσεις ότι δόλια είναι πια υπό έλεγχο. Την αιτία της μόλυνσης το πιθανότερο είναι να μην την ανακοινώσουν, όπως δεν ανακοίνωσαν ότι υπεύθυνος για τη μόλυνση του ηλιελαιού ήταν ο τρόπος μεταφοράς με τάνκερ που μεταφέρουν και χημικά.

Δείκτες μιας προϊούσας κρίσης

Γράφαμε την προηγούμενη βδομάδα για τη μεγάλη μείωση που σημειώνουν οι λιανικές πωλήσεις. Μείωση που έχει φτάσει και στα καταστήματα τροφίμων, γεγονός που δείχνει ότι τημήμα του ελληνικού λαού βρίσκεται αντιμέτωπο με το φάσμα της πτείνας. Ιδία πτοεία ακολουθεί και το χονδρικό εμπόριο, όπως φαίνεται από τον Δείκτη Κύκλου Εργασιών στο Χονδρικό Εμπόριο της Ελστατ, ο οποίος το πρώτο τρίμηνο του 2011 σημείωσε μείωση κατά 11,8% σε σχέση με το τελευταίο τρίμηνο του 2010 και μείωση 11,4% σε σχέση με το αντίστοιχο τρίμηνο του 2010.

Επίσης, σύμφωνα με την Ελστατ, το Φλεβάρη του 2011 εκδόθηκαν μόλις

2.157 νέες οικοδομικές άδειες. Σε σχέση με το Φλεβάρη του 2010, η οικοδομική δραστηρότητα σημειώσει μείωση κατά 37,3% στον αριθμό των οικοδομικών αδειών, κατά 38,2% στην επιφάνεια και κατά 37,4% στον όγκο. Σε επίσημα βάση (Μάρτης 2010 – Φλεβάρης 2011), η οικοδομική δραστηρότητα σημειώσει μείωση κατά 17,2% στον αριθμό των οικοδομι

Όταν στην πιάτσα δεν υπάρχουν φράγκα, τότε δεν τσουλάει η μπάλα...

Είναι πολύ δύσκολο να προσπαθείς να γράψεις για τις εξελίξεις της αθλητικής επικαιρότητας και να έχεις την απάρτηση να λειτουργούν εύρυθμα και με βάση τη λογική η ΕΠΟ, η Super League και οι «ανιδιοτελείς εργάτες» του ελληνικού πτοδοσφαίρου, όταν στην πολιτική κατάσταση της χώρας γίνεται της πουτσάνας. Η αθλητική στήλη της «Κ» θ' αδράξει την ευκαιρία από την έλλειψη σοβαρών εξελίξεων στην αθλητική επικαιρότητα και σε μια προσπάθεια να είναι ασορτί με τη γενικότερη πολιτική κατάσταση θα σχολιάσει την οικονομική κατάσταση του ελληνικού επαγγελματικού αθλητισμού.

Το τελευταίο διάστημα, όποιος διαβάζει αθλητικές εφημερίδες διαπιστώνει ότι οι περισσότερες ομάδες, ανεξάρτητα αθλήματος, βρίσκονται σε οικονομικό αδιέξοδο, αφού στην πιάτσα δεν κυκλοφορούν φράγκα. Η οικονομική κρίση έχει χτυπήσει κατακούτελα τον ελληνικό επιαγγελματικό αθλητισμό και επιβεβαιώνει και με πρακτικό τρόπο την άποψη που έχουμε γράψει πολλές φορές στη στήλη, ότι επί της ουσίας ο επιαγγελματικός αθλητισμός είναι ένα μεγάλο «πλυντήριο» μαύρου χρήματος και ότι η συντριπτική πλειοψηφία όσων ασχολούνται ή «επενδύουν» σ' αυτόν ενδιαφέρεται να προωθήσει τα επιχειρηματικά της σχέδια. Το τελευταίο διάστημα, διαβάζουμε καθημερινά για ιδιοκτήτες ομάδων που σκέφτονται να τα παρατίσουν, για μειωμένα μπάζετ, για οικονομικά αδιέξοδα και περικοπές και άλλα πολλά, που σχετίζονται με την έλλειψη ρευστότητας και μαύρου χρήματος στην πιάτσα. Τα φράγκα που κυκλοφορούν στην αγορά μειώνονται ολοένα και περισσότερο και φυσιολογική συνέπεια είναι να μειώνονται και τα φράγκα που είναι διατεθειμένοι να ρίξουν στην αθλητική πιάτσα οι μικροί ή μεγάλοι καπιταλιστές που έχουν στην ιδιοκτησία τους επιαγγελματικές ομάδες.

Ενα ακόμη στοιχείο που έχει ενισχύσει το τελευταίο χρονικό διάστημα την τάση φργής των καπιταλιστών από τις επιαγγελματικές ομάδες είναι η απόφαση της κυβέρνησης να βγουν οι χορηγίες προς τους αθλητικούς συλλόγους από τον κατάλογο των φοροαπαλλαγών, με το πρόσχημα ότι μ' αυτόν τον τρόπο θα μειωνόταν η φοροδιαφυγή. Στο υπουργείο

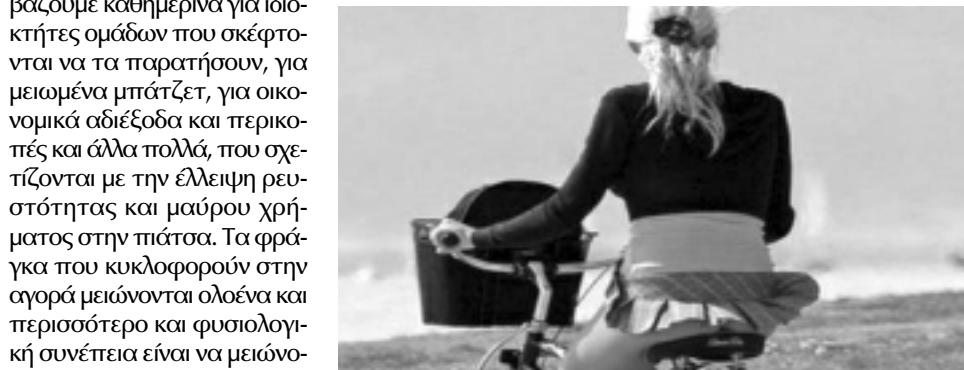
ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

Οικονομικών
ήξεραν

πολύ καλά πως λειτουργούσε στην πιάτσα ο θεσμός των «χορηγιών». Είναι κοινό μυστικό ότι όσοι γίνονται χορηγοί σε ομάδες, λειτουργούσαν με τη λογική: «αντί να τα δώσω στην εφορία, θα τα δώσω στην ομάδα». Ο τρόπος ήταν πολύ απλός. Η ομάδα έκοβε ένα τιμολόγιο ότι εισέπραξε ένα συγκεκριμένο ποσό, όμως στην πράξη τα φράγκα που πραγματικά έμπαιναν στο ταμείο της ήταν το ποσό που θα γλίτωνε ο «χορηγός» από την εφορία. Για να καταλάβουμε πώς λειτουργούσε το νταλαβέρι, θα δώσουμε ένα αριθμητικό παράδειγμα. Η εταιρία του καπιταλιστή Χατζηπαπαρούλη συγκέκριμενο ποσό, όμως στην πράξη τα φράγκα που πραγματικά έμπαιναν στο ταμείο της ήταν το ποσό των 100.000 ευρώ. Η μείωση του φόρου που θα κέρδιζε η εταιρία, παρουσιάζοντας σαν έξodo τη χορηγία, θα ήταν 25.000 ευρώ. Στο ταμείο της ομάδας έμπαιναν στην καλύτερη περίπτωση το 25.000 ευρώ και τα υπόλοιπα τα «δισχειρίζοταν» ο πρόεδρος της ομάδας, ο οποίος συνήθως ήταν και ο ιδιοκτήτης της εταιρίας που έκανε τη «χορηγία». Με την απόφαση του υπουργείου Οικονομικών για εξαίρεση των χορηγιών από τα έξoda της εταιρίας, το συγκεκριμένο αλισβερίσι δεν μπορεί να

γίνει και ο πρόεδρος Χατζηπαπαρούλη συγκέκριμος την κάνει από την ομάδα με ελαφρά πτηδηματικά.

Είναι γνωστό ότι η στήλη έχει ξεκάθαρη άποψη ενάντια στην επαγγελματοποίηση του αθλητισμού και τη μετατροπή των ομάδων σε αθλητικές καπιταλιστικές επιχειρήσεις και δεν κινδυνεύουμε να κατηγορηθούμε από κάποιους ότι μας έχει πιάσει ο πόνος για το οικονομικό αδιέξοδο των ομάδων και την απομάκρυνση μικρών ή μεγάλων καπιταλιστών από τη διοίκησή τους. Σχολιάζουμε, όμως, τον τρόπο με τον οποίο λειτουργεί η αθλητική οικονομία, ή καλύτερα η αθλητική παραοικονομία, για να τονίσουμε για μια ακόμη φορά τη διαφορά ανάμεσα σε μια αθλητική ομάδα και σε μια αθλητική ανώνυμη εταιρία. Οι οπαδοί θα πρέπει να καταλάβουν ότι τα φράγκα που ο πρόεδρος ξοδεύει για την ομάδα δεν βγαίνουν από την τσέπη του προέδρου, αλλά από τη δική τους. Ο πρόεδρος απλά εκμεταλλεύεται την ομάδα και τους οπαδούς για να προωθήσει το πρωταρικά του επιχειρηματικά σχέδια και όταν δεν μπορεί να τα ικανοποιήσει σηκώνεται και φεύγει, χωρίς να δώσει λογαριασμό σε κανέναν. Μπο-



Η είδηση δεν έχει σχέση με τις αθλητικές εξελίξεις, όμως στις μελαγχολικές μέρες που ζούμε τη δημοσιεύουμε για να γελάσουμε. Τροχονόμος στη Νέα Υόρκη απογόρευσε στη δανή τουρίστρια Τζασμίν Ρίτζεκ να κάνει ποδήλατο, επειδή φορούσε υπερβολικά κοντή φούστα και θα μπορούσε να αποτελέσει αιτία απυγήματος. Κατόπιν συζήτησης με την ποδηλάτρια, ο τροχονόμος πείστηκε να μην της επιβάλει το σχετικό πρόστιμο, αλλά την προειδοποίησε ότι δεν θα έχει δεύτερη ευκαιρία και δεν θα πρέπει να οδηγεί με τη συγκεκριμένη ενδυμασία. Οσοι είναι οδηγοί μάλλον θα συμφωνήσουν απόλυτα με τον τροχονόμο, αφού πολύ δύσκολα θα καταφέρουν ν' αποφύγουν τη σύγκρουση αν δουν τη συγκεκριμένη τουρίστρια ξαφνικά μπροστά τους ή στο αντίθετο ρεύμα. Οσο για εμάς που δεν οδηγούμε, από τη θέση του συνοδηγού είμαστε υποχρεωμένοι να διαφωνήσουμε πλήρως με την απογόρευση και να ενώσουμε τη φωνή μας με όσους απαιτούν ποδηλατόδρομους σε κάθε πόλη. Επιτέλους δεν έχουν μόνο οι κάτοικοι της Νέας Υόρκης δικαίωμα στο ποδήλατο και το ωραίο...

KONTRA



■ ΓΕΡΖΙ ΣΚΟΛΙΜΟΦΣΚΙ Ο Θάνατος σου η ζωή μου

«Μισώ τις πολιτικές ταινίες. Δεν θέλω ποτέ ν' αγγίζω πολιτικά θέματα, δεν μ' ενδιαφέρουν καθόλου. Η υπόθεση της ταινίας δεν έχει να κάνει με ιστορικά γεγονότα. Δεν είναι ντοκιμαντέρ, δεν έχει την ανάγκη να αποδείξει τίποτε και δεν θέλει να πάρει το μέρος κανενός. Πρωταρικά την είδα σαν ένα ποίημα».

Αυτά είπε σε συνέντευξή του στο Βήμα (14-6-11) ο γνωστός πολωνός σκηνοθέτης για την τελευταία του ταινία που αναφέρεται στον ογώνα επιβίωσης ενός Ταλιμπάν που δραπετεύει από τον αμερικανικό στρατό, κάπου στη Βρετανία Ευρώπη, καθ' οδόν προς το Γκουαντάναμο. Σε όλη του δήλωση ο Σκολιμόφσκι είπε: «Σκοπός μου όμως στην ταινία ήταν το κυνήγι, η ιδέα ότι στον πόλεμο και στο παιχνίδι της επιβίωσης κάθε άνθρωπος μπορεί να είναι και κυνήγος και θήραμα».



Οι περίπου ίσες αποστάσεις είναι κάτι περισσότερο από εμφανείς στο «Essential killing». Και λέμε περίπου, γιατί φυσικά η κτηνωδία του αμερικανικού στρατού δεν γίνεται να εξομοιωθεί με την οδύσσεια ενός κυνηγημένου ανθρώπου που τα όρια των αντοχών του δοκιμάζονται με κάθε τρόπο. Ομως, το θύμα που «καθοδηγείται» από τα κηρύγματα των ιμάμηδων παίρνει πολλές φορές τη θέση του θύτη, έτσι που το ένστικτο της επιβίωσης απογυμνώνεται σχεδόν από οποιοδήποτε ηθικό στοιχείο και μαζί με την αγριότητα και το μεγαλείο της φύσης πρυτανεύει στη συλλογιστική του σκηνοθέτη.

Δεν χρειάζεται να σχολιάσουμε την καλλιτεχνική αρτιότητα αυτής της ταινίας που βρίσκεται σε ψηλό επίπεδο. Θα σχολιάσουμε, όμως, αυτό που, άστοχα κατά τη γνώμη μας, ορισμένοι αποκαλούν έλλειψη δραματουργικής κλιμάκωσης ή «κοιλιά» και χαρακτηρίζει μεγάλο μέρος της ταινίας. Δεν πρόκειται γ' αυτό. Απλούστατα, όταν κάποιος εξορκίζει και αποποιεύται την πολιτική σ' ένα κατ' εξοχήν πολιτικό θέμα, υπονομεύει εκ των πραγμάτων την εμβέλεια και τη δύναμη της ταινίας του.

Χαρακτηριστικότατο παράδειγμα του πώς κατά την άποψη μας προσεγγίζονται τέτοια ζητήματα, όπου εξερευνώνται οι αντοχές του ανθρώπινου σώματος στην πάλη του για πολιτική ή άλλου είδους επιβίωση, είναι η θαυμάσια ταινία του εικαστικού Στίβ Μακ Κουίν με τον τίτλο «Hunger», που πραγματεύονταν την πορεία προς το θάνατο του Μπόμπι Σαντς και εννέα αικόμη συντρόφων του, μετά από πολυήμερη απεργία πείνος στις φυλακές Μείζ της Βρετανίας Ιρλανδίας το 1981. Επρόκειτο για το οριστοτεχνικό δέσμιο του βασανιστικού θανάτου ενάντια στο ένστικτο της επιβίωσης με τις πολιτικές συνθήκες της εποχής. Γιατί δεν είναι δυνατόν, όταν μιλάμε για σοβαρές πολιτικές συγκρούσεις, αυτές να υποβαθμίζονται σ' ένα αχνό πολιτικό φόρντο, όπως συνειδητά κάνει ο Σκολιμόφσκι.



DIXI ET SALVAVI ANIMAM MEAM

Το μπουρδέλο να καεί, το Μεσοπρόθεσμο να μην ψηφιστεί

Η φτώχεια θέλει οδόφραγμα και κάργα αντιβία

Ο Τέλο δεν ήταν αυτός που συνιστούσε μια (σκέτη) χούντα;

Καταλάβατε γιατί στο δρόμο δεν κατεβαίνεις ως «αγανακτισμένη ατομικότητα», αλλά ως οργανωμένη συλλογικότητα;

Stop za politsi – skata brutalnost (από τα συνθήματα των διαδηλωτών στις πόλεις Σκόπια, Μπίτολα και αλλού, μετά τη δολοφονία νεαρού από μπάτσους)

◆ «Ακουσε» τη φωνή της πλατείας (Το Βήμα, 12.6.11) και συγκεκριμένα του κ. Μπαρουφ-άκη του Π. Καψής.

◆ Αυτό που δεν είδε ο Ριζοσπάστης (12.6.11) στους σχεδιασμούς της κυβέρνησης είναι οι προβλεπόμενες εκλογικές δαπάνες...

◆ Το 'κανε το βήμα (στο Βήμα, 11.6.11) ο Δ. Δανίκας. ΚΑΙ στους ξενοεπίτροπους λέει ΝΑΙ.

◆ Δεν γνωρίζει από οικονομικά, γ' αυτό δεν έχει γνώμη για τα οικονομικά μέτρα η... κ. Αλκη Ζέη (της οποίας τα οικονομικά είναι ανθηρότατα - η ίδια αναφέρει πως «Το καπλάνι της βιτρίνας» το 2010 πούλησε 350.000 αντίτυπα - συνέντευξη στο Βήμα, 12.6.11).

◆ Λαλίστατος ο Ν. Μπογιόπουλος (Ριζοσπάστης, 16.6.11) αλλά «δεν είδε» το υπερτριπλασιασμένο εκλογικό κονδύλι μετά το 2011 (ε, δεν θα πάρει το κατιτής του και ο Περισσός...).

◆ Ρίξε μια ματιά, παίδες, στην Καθημερινή, 15.6.11, για τη χρησιμοποίηση των ρύπων.

◆ ΚΑΙ να ΜΗΝ ξεχνάμε ότι οι Περισσούσυναστισμένοι πήραν σούμπιτοι μέρος στην Ζολώτεια κυβέρνηση.

◆ Αυγή 12.6.11. Συνέντευξη του Μπλοκάκια Μπραναβεντούρα ντε Σάουζα Σάντος: «Προσωπικά αρθρογράφος προσπαθώντας να εξηγήσω στους ανθρώπους του Μπλόκο ότι έπρεπε να συναντηθούν με την τρόικα, να δείξουν ότι διαθέτουν εξαιρετούς οικονομολόγους... η μόνη λύση είναι ένας συνασπισμός αριστερών κομμάτων» (στα οποία ο Σάντος περιλαμβάνει και το Σοσιαλιστικό Κόμμα).

◆ «Ο Μωάμεθ ο Β' και οι διά-

δοχοί του διατήρησαν τους θεσμούς και την ιεραρχική δομή της Εκκλησίας για δικούς τους λόγους εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής, ακολουθώντας επίσης μια μακραίωνη παράδοση που είχαν εγκαινιάσει οι Αραβεςήδη από



ψει ένα μόντος βιβέντι πολύ πριν την άλωση. Η συνύπαρξη αυτή ήταν στενότερη από τη στήμη που πατριάρχες και σουλάνοι έδρευαν στην ίδια πό-

σία είχαν ανακαλύ-

λη και μάλιστα επί τετρακόσια εβδομήντα χρόνια (1453-1923)... Η πολιτική συνύπαρξη πατριαρχών και σουλτάνων ευνόησε στην πράξη τη σύμπραξη οθωμανικής διοίκησης και εκκλησιαστικής ιεραρχίας σε διοικητικά και οικονομικά ζητήματα. Στηρίζομενη στη βυζαντινή παράδοση αλλά και με την αρωγή της ισχυρής μέχρι το δεύτερο μισό του δέκατου έκτου αιώνα οθωμανικής κεντρικής εξουσίας, η Μεγάλη Εκκλησία κατόρθωσε να ανασυγκροτηθεί μετά την πτώση του Βυζαντίου και όχι μόνο να καθιερωθεί στην οθωμανική επικράτεια ως ένας οικονομικός, κοινωνικός και πολιτικός παράγοντας καθώς και ιδεολογικός χειραγωγός των ορθόδοξων πληθυσμών, αλλά επίσης να διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στη διεθνή πολιτική κονίστρων». (Π. Κονόρτας - Οθωμανικές θεωρήσεις για το Οικουμενικό Πατριαρχείο, 17ος - αρχές 20ού αιώνα).

Βασιλης

Η ιστορία μιας λέξης...

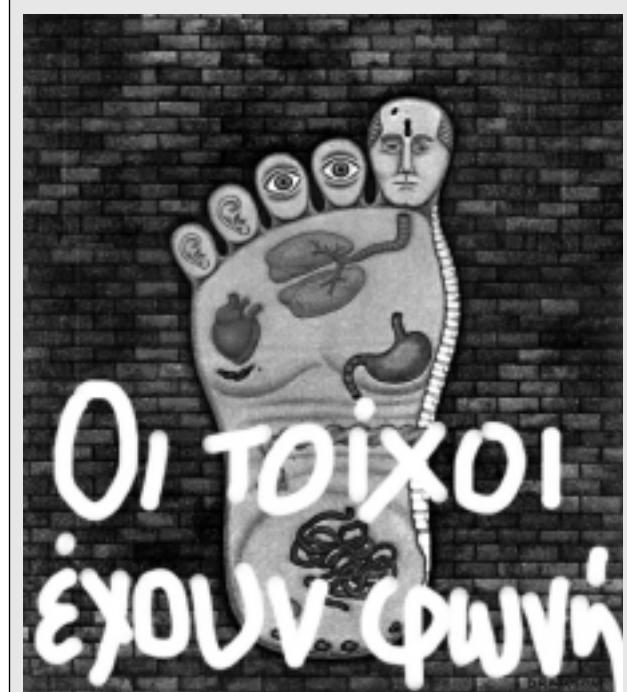
Mια λέξη. Μια τόσο διαδικασία όμως, ήταν αυτή που οδήγησε σ' ένα... αμεσοδημοκρατικό πραξικόπεπτημα στην οιονεί Λαϊκή Συνέλευση της πλατείας Συντάγματος. Η Συνέλευση είχε πάρει απόφαση να καλέσει σε περικύλωση και αποκλεισμό της Βουλής στις 15 Ιούνη. Η απόφαση καλύπτει σε διαδήλωση «ενωτικά και συλλογικά». Κάποιοι πρότειναν να προστεθεί η λέξη «ειρηνικά», όμως στην ψηφοφορ-

ρία που έγινε η πρόταση καταψήφιστη.

Αυτά στις 2 Ιούνη, Γιατί στις 11 Ιούνη «κάπποιοι» επανήλθαν και με όψη γενεράτορας αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες προσπάθησαν να προσθέσουν το «ειρηνικά». Χωρίς να πουν ανοιχτά ότι επιδιώκουν την τροποποίηση της προηγούμενης απόφασης, με το πρόσχημα ενός καινούργιου ψηφίσματος, προσέθεσαν στη ζούλα το «ειρηνικά». Ελα, όμως, που δεν μάστισαν όλοι. Υπήρξε αντίδραση και στη σχετική ψηφοφορία και η νέα πρόταση δεν περνούσε. Οι «συντονιστές», όμως, με πρόσχημα ότι από τα σηκωμένα χέρια δεν βγαίνει ασφαλής εκτίμηση για τα υπέρ και τα κατά,

επανέλαβαν την ψηφοφορία τέσσερις φορές, αντί να μείνουν στην παλιά διατύπωση. Μέχρι που βαρέθηκαν κάποιοι, δεν σήκωσαν τα χέρια και το «ειρηνικά» προστέθηκε, προς δόξαν των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών.

Προς τι η εμφονή με τη λεξίδα; Δεν καταλάβαιναν, άραγε, ότι έτσι προσέφεραν άλλοθι στην αστυνομία να επιτεθεί στους συγκεντρωμένους; Οχι ότι το χρειαζόταν η αστυνομία, το χρειαζόταν όμως η αστική προπαγάνδα και το χρησιμόποιηση, για να παρουσιάσει τους «αγανακτισμένους» ως ειρηνικούς και τους υπόλοιπους σαν... προβοκάτορες.



◆ Δεν χρωστάμε, δεν πουλάμε, δεν πληρώνουμε – Επιτροπή Σωματείων Κινήσεων Συνελεύσεων (αυτοκόλλητο αφίσα)

Το αυτοκόλλητο έχει σημειώσει τεράστια επιτυχία. Πάρα πολλοί από τους «αγανακτισμένους» το φοράνε με καμάρι πάνω στη μπλούζα τους. Ορισμένοι κρατούν και εν ειδεί πικέτας την αφίσα. Ούτε ξέρουν ποιος το εξέδωσε ούτε και τους ενδιαφέρει. Αρκεί που τους εκφράζει το σύνθημα. Και εκείνοι που το έφτιαξαν και το τύπωσαν επίσης δεν ενδιαφέρονται για τίποτ' άλλο εκτός από το να χαϊδέψουν τ' αυτιά των ανθρώπων που μαζεύονται στις πλατείες και εκφράζουν ποικιλοτρόπως το θυμό τους. Ενα κομμάτι του κόσμου της ποικιλόχρωμης εξωκοινοβουλευτικής (όχι λόγω πεποιθήσης, αλλά ελέω αριθμού «κουκιών» και εκλογικού νόμου) οριστεράς έφτιαξε το «σχήμα της στιγμής» (έξω από την πλατεία και τη «λαϊκή συνελεύση» της, όπου παίζουν άλλοι συσχετισμοί), τύπωσε μια προκήρυξη, στην οποία περιλαμβάνεται το σύνολο των ρεφορμιστικών-διαχειριστικών αιτημάτων αυτού του ρεύματος (π.χ. εθνικοποίησης και... εργατικός έλεγχος), αλλά τύπωσε και το πιο πιασάρικο (όπως αποδείχτηκε) αυτοκόλλητο. Για να κάνει πολιτική σπέκουλα με τα «δεν», χωρίς καμιά θετική πρόταση. Χωρίς καμιά προσπτική, κανένα όραμα, κανένα πρόταγμα. Πρόκειται για μια πολιτική που ουσιαστικά λειτουργεί ως συμπλήρωμα του αστικού πολιτικού συστήματος, που αφομοιώνει τα «δεν» και τα μετατρέπει σε ενολλακτική πρόταση εξουσίας. Κάποιοι επιλέγουν σταθερά το ρόλο του νεροκουβαλητή.

◆ Αμεση δημοκρατία παντού – Κοινωνικός Έλεγχος – Αυτοθέσιμη – Κοινωνική Αλληλεγγύη – Αντιεξουσιαστική Κίνηση (αφίσα)

Το τίποτα τυλιγμένο σε λαμπτερή συσκευασία. Για να αποδιδούμε δικαιούσνη, πρέπει να πούμε ότι η ΑΚ πιπίλιζε την καρφαμέλα της ώμεσης δημοκρατίας πολύ πριν αυτή γίνει trend. Είχε κάνει μάλιστα και σχετικό φεστιβάλ, την αφίσα του οποίου σχολίασε η στήλη. Οπότε τώρα αισθάνεται... δικαιωμένη. Βρίσκοντας, μάλιστα, θέση στο «μηχανισμό» που έχει στηθεί στην πλατεία Συντάγματος, αισθάνεται περισσότερο δικαιωμένη. Τώρα, τι περιεχόμενο έχουν όλα αυτά τα λαμπτερά συνθηματικά... ωχ, μωρέ... με τέτοια θ' ασχολούμαστε τώρα. Δηλαδή, πρέπει να μας αναλύσουν και την... αυτοθέσιμη; 'Η να μας εξηγήσουν το «αυτό»; Αυτά είναι για σχολαστικούς. Σημασία έχει η λαμπτρότητα και όχι το περιεχόμενο.

◆ Θέλει «τρόπο» η οργή – Στο δρόμο με αγώνες – Αυτόνομη Παρέμβαση (αφίσα)

Το πάσσατε το υπονοούμενο, έτσι; Ο «τρόπος» που μας υποδεικνύει η συνδικαλιστική παράταξη της Κουμουνδούρου (η οποία περιλαμβάνει στις τάξεις της και εξέχοντες εργατοπατέρες) είναι ο «μη βίαιος», ο «ειρηνικός», με απόλυτο σεβασμό στην αστική νομιμότητα, με κατάληξη τις κοινοβουλευτικές εκλογές, τις οποίες με ιδιαίτερη επιμονή ζητά ο πολιτικός της φορέας. Απλά, οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές δεν είναι Τσίπρας, για να μας πουν ευθέως ότι οι μη βίαιες μούτζες αποτελούν την καλύτερη απάντηση στη... φετιχοποίηση της βίας, με την οποία γαλουγήθηκε μια ολόκληρη γενιά το Δεκέμβρη του 2008. Αυτοί επελέγουν να μιλήσουν σιβυλλικά. Κι άμα κάνεις το λάθος να ρωτήσεις ποιος είναι ο «τρόπος», θα φας στη μάττα μια ανάλυση που θα σε ρίξει στο κρεβάτι.

Ανασχηματισμός οπερέτα

Ο πως ήταν αναμενόμενο, ώδινεν όρος και έτεκεν μυν. Κοιλοπονύσε το βουνό και γέννησε πτωτική. Αυτή τη φορά δεν πρόλαβαν να τελειώσουν στις 2 μετά τα μεσάνυχτα. Τους πήρε δόλη τη νύχτα κι έφτασαν στις 10 το άλλο πρώι, για να παρουσιάσουν έναν ανασχηματισμό-οπερέτα (μιλώντας με κριτήρια αστικής δημοσιολογίας).

Οι δυο βασικοί μύθοι της προ τον ανασχηματισμό περιόδου καταρρίφθηκαν. Ούτε μικρό και ευδικτο είναι το νέο σχήμα (41 υπουργοί, αναπληρωτές και υφυπουργοί, έναντι 47) ούτε τεχνοκράτες βρέθηκαν για να δώσουν νέα πνοή (μόνο ο Τζωρτζάκης της Forthnet). Ο Παπαδήμος, ο διακαής πόθος του Παπανδρέου, επέμεινε μέχρι τέλους στην άρνηση του. Δεν δέχτηκε να θυσιαστεί σε μια βραχύβια και χωρίς κανένα μέλλον κυβέρνηση.

Από εκεί και πέρα, έχουμε και πάλι το ροτέισον του Γιωργάκη. Φύγε εσύ, έλα εσύ. Εξω μερικοί από τους «κηπουρούς» (Δρούτσας, Μπιρμπίλη, Πανάρετος), μέσα άλλοι (Μόσιολος, Λαμπτιρίδης) και παραμονή των υπολοίπων (Γερουλάνος, Παμπούκης). Διαστήρηση και του Παπακωνσταντίνου (με μεταφορά σε πόστο που έχει ιδιωτικοποιήσεις), αλλά και του Πάγκαλου και αποπομπή της Κατσέλη, που κάποιοι μιντιακοί κύκλοι την εμφάνιζαν στην «κόκκινη λουκά», που δήθεν φέρνει συνέχεια προσκόμματα στην τρόικα.

Μέσα δολοί οι βαρόνοι, που καθίστανται συνυπεύθυνοι για το κυβερνητικό έργο, με σχηματισμό κυβερνητικής επιπροπής (πληγ Πάγκαλου, ο οποίος θα περιοριστεί στο ρόλο του μαντρόσκουλου που θα γαργίζει τους άλλους και όχι τον Παπανδρέου, όπως θα έκανε αν έμενε εκτός).

Ετσι, ικανοποιείται και η ΚΟ, η οποία, διά στόματος Βάσως, απαίτησε από τον Παπανδρέου να μην κυβερνά με παρέες, αλλά με το κόμμα.

Κι ο Βενιζέλος αντιπρόεδρος και υπουργός Οικονομικών. Γιατί δέχτηκε ο Μπένι να καθήσει στην ηλεκτρική καρέλα; Ποιο είναι το αντίτιμο; Προφανώς, έκλεισε «υπλί» με τον Γιωργάκη να του παραδώσει την αρχηγία, όπως είχε γίνει με τους Σημίτη-Παπανδρέου. Εκτιμά φαίνεται -όχι αβάσιμα- ότι ο βίσος αυτής της κυβέρνησης δεν θα είναι μακρύς και πως μετά θα μπορέσει ο ίδιος να συμμαζέψει «το όλον ΠΑΣΟΚ» μέσα στην ασφάλεια της αντιπολίτευσης.

Στόχος τώρα είναι η ψήφιση του Μεσοπρόθεσμου χωρίς διαρροές από τον κυβερνητικό λόχο, κάτι που -εκτός συμφώνου απροόπτου- θα επιτευχθεί.

Σιδερόφραχτο καθεστώς

Το βράδυ της περασμένης Τετάρτης, η «λαϊκή συνέλευση» της πλατείας Συντάγματος έπλεε σε πελάγη επαναστατικής ευτυχίας. Περιθώρια για πολλή... άμεση δημοκρατία δεν υπήρχαν. Από το μικρόφωνο παρήλαυναν σχεδόν μόνο εκπρόσωποι «κινηματικών» τάσεων (νέοι στην πλειοψηφία τους, αλλά και τινές μεγαλύτεροι), οι οποίοι συμφωνούσαν σε δύο πρόγματα: πρώτον ότι η κυβέρνηση ήττα θηκε, καθώς δεν κατάφερε να επανακαταλάβει διά των MAT την πλατεία Συντάγματος, όπως σκόπευε, και δεύτερον ότι το κίνημα των πλατειών μπορεί να νικήσει, γκρεμίζοντας αυτή και οποιαδήποτε διάδοχη κυβέρνηση, μέχρι να φύγουν το Μνημόνιο, η τρόικα, οι τραπεζίτες!

Βέβαια, νωρίς το απόγευμα τα MAT είχαν καταλάβει την πλατεία Συντάγματος και με τη δύναμη πυρός που διαθέτουν μπορούσαν να την κρατήσουν, καθώς αυτοί που αντιστάθηκαν στην επέλασή τους ήταν λίγοι και στην πλειοψηφία τους κατηγορούμενοι σαν... προβοκάτορες (ρέστα έδωσε η ηγεσία του ΣΥΝ, σε αγαστή συνεργασία με τα κωλοκάναλα). Απλά, γύρω στις 5.30' με 6 πήραν εντολή να αποσυρθούν και οι ευτυχισμένοι κατασκηνώτες επέστρεψαν στην πλατεία, βήχοντας και τρεκλίζοντας μετά το χημικό πόλεμο που είχαν δεχτεί. Σκοτός της κυβέρνησης δεν ήταν



Αγάπη-Ειρήνη-Αναρχία: συνδυασμός που... σκοτώνει, μπροστά από το σιδερόφραχτο τείχος της αστικής εξουσίας. Ο ορισμός της πολιτικής αυτοπάτης (ή μήπως φρεναπάτης)...

ν' αδειάσει την πλατεία. Σκόπος της ήταν να θέσει, με τη βοήθεια συνασπισμούριζαν και λοιπών... φιλειρηνικών δυνάμεων και την καταπατική διαμεσολάβηση των ΜΜΕ, τα όρια της λαϊκής διαμαρτυρίας: μαζευτείτε όσο θέλετε, φωνάξτε όσο θέλετε, μουτζώστε όσο θέλετε, έτσι όμως και δοκιμάστε να κουνήσετε το σδηρούν παραπέτασμα της εξουσίας, κούνια που σας κούναγε.

Ενθουσιασμένοι, λοιπόν, από τη «νίκη» που τους προσέφερε η αστική εξουσία, βουτηγμένοι στις ίδιες αυτοπάτες, εγκλωβισμένοι στην ίδια αναποτελεσματική τακτική, ούτε που σκέφτηκαν να ψάξουν τι ακριβώς γίνεται με τη διαδικασία της κοινοβουλευτικής ψήφισης του Μεσοπρόθεσμου. Αν ενδιαφέρονταν να μάθουν, ίσως ο ενθουσιασμός τους να ήταν λίγο πιο συγκρατημένος. Ισως

σε μερικούς να επικρατούσαν δεύτερες σκέψεις.

Το πρωί της Τετάρτης, η Αθήνα σε μια ευρεία έκταση γύρω από το κτίριο της Βουλής ήταν μια στρατοκρατούμενη πόλη. Εκτός των συνήθων αστυνομικών μέτρων (είχαν κουβαλήσει MAT και από 12 επαρχιακές πόλεις) έκαναν για πρώτη φορά την εμφάνισή τους και πανύψηλα σιδερένια πάνελ, τα οποία δημιουργούσαν ασφαλή πρόσβαση των βουλευτών προς τη Βουλή. Το κάλεσμα για προσυγκεντρώσεις στο σταθμό του Ευαγγελισμού και στο Καλλιμάρμαρο, χωρίς καμία οργανωτική προετοιμασία, έστειλε μερικές δεκάδες ανθρώπους στο στόμα του λύκου. Αυτοί γεύτηκαν πρώτοι τις περιποιήσεις των ΜΑΤάδων, που με μοναδική ευκολία εξασφάλισαν την πρόσβαση των βουλευτών στη Βουλή.

Εκεί ξεκίνησε και εξέλιχτηκε κανονικά η πρώτη ανάγνωση του Μεσοπρόθεσμου, που ως γνωστόν κατατέθηκε με τη μορφή νομοσχέδιου με ένα μόνο άρθρο, εν είδει προϋπολογισμού. Παρέστη η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Οικονομικών και οι βουλευτές ΠΑΣΟΚ, ΝΔ και ΛΑΟΣ, συν τον Παπαδημούλη του ΣΥΡΙΖΑ, που έκανε μια πολιτική παρέμβαση στην αρχή και μετά έφυγε, δηλώνοντας ότι επειδή δεν το αποσύρει η κυβέρνηση, αυτοί αποχωρούν από την επιτροπή και θα επανέλθουν στην Ολομέλεια.

Οπως ξεκοινάρισε η πρόεδρος της Επιπροπής Βάσω Παπανδρέου, όποιες κι αν είναι οι διεργασίες για σχηματισμό συμμαχικής κυβέρνησης, η Βουλή πρέπει να συνεχίσει ανεπτηρέαστη το έργο της. Ετσι, χρειάστηκαν άλλες δυο συνεδριάσεις την Πέμπτη (και όχι τρεις, όπως είχε επιπλέον αρχικά) και οι κυβερνητικοί βουλευτές ολοκλήρωσαν με θετική ψήφο την πρώτη ανάγνωση. Η δεύτερη ανάγνωση στην επιτροπή θα γίνει σε μια συνεδρίαση (Παρασκευή 25 Ιουνίου) και την Τρίτη 28 Ιουνίου το νομοσχέδιο μπορεί να πάει για τελική ψήφιση στην Ολομέλεια, όπως είχε προγραμματιστεί. Μέσα στη γενική χλαπατασή των πολιτικών εξελίξεων κορυφής, τα ΜΜΕ φρόντισαν να κρύψουν το γεγονός ότι το Μεσοπρόθεσμο ψηφίζεται κανονικά.



«Κάλυψη»

Από πού θα αντλούσε θεωρητικούς «πγέτες» το συνθάλευμα του Συντάγματος; Από τη δεξαμενή των διανοούμενων οι οποίοι δεν συντάσσονται με την ακολουθούμενη πολιτική, όμως ταυτόχρονα δεν αμφισβητούν το καπιταλιστικό σύστημα και παρουσιάζουν «λύσεις» στο πλαίσιο του, αποτελώντας έτσι την «θεσμοθέτηση στα πλαίσια ενός ριζικά νέου δημοκρατικού Συντάγματος, που έχει ανάγκη ο τόπος και ο λαός, της ρητής απαγόρευσης σε κάθε μελλοντική κυβέρνηση να καταφεύγει σε δανεισμό από τις διεθνείς αγορές κεφαλαίου».

Στην εβδομαδιαία δισέλιδη ανάλυσή του, στο τελευταίο φύλλο του «Ποντικιού», ο ΔΚ παρουσίασε πάλι, με συνοπτικό τρόπο, την κεντρική του πρόταση, εκκινώντας -όπως πάντα- από το χρέος και όχι από τη λειτουργία του καπιταλισμού, απότοκο της οποίας είναι η κρίση χρέους. Πρώτοτο ζήτημα, λέει, είναι η «θεσμοθέτηση στα πλαίσια ενός ριζικά νέου δημοκρατικού Συντάγματος, που έχει ανάγκη ο τόπος και ο λαός, της ρητής απαγόρευσης σε κάθε μελλοντική κυβέρνηση να καταφεύγει σε δανεισμό από τις διεθνείς αγορές κεφαλαίου».

Τι είδους καθεστώς θ' αποτυπώνει αυτό το νέο Σύνταγμα; Πώς θα προκύψει; Θα προκύψει από μια λαϊκή επανάσταση και θ' αποτυπώνει ένα καινούργιο καθεστώς, με πυρήνα την ανθρώπου από άνθρωπο ή θα είναι ένα αστικό Σύνταγμα με την προσθήκη της διάστασης που εισπογείται ο ΔΚ; Ο συγγραφέας δεν μας αφίνει στο σκοτάδι, αφού αμέσως μετά παρουσιάζει τη δεύτερη κεντρική πρόταση του, η οποία συνίσταται στην «παραγωγική ανασυγκρότηση της ελληνικής οικονομίας στη βάση της οικονομικής αυτοδυναμίας με την κινητοποίηση και την ορθολογική αξιοποίηση των εσωτερικών πόρων, κοινωνικών και φυσικών, για μια ισορροπημένη ανάπτυξη». Τι είδους οικονομία θα είναι αυτή; Καπιταλιστική ή κάτι αλλό; Θα υπάρχει ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής; Θα επιτρέπεται η μίσθωση εργατικής δύναμης; Για όλ' αυτά δεν παίρνουμε καμιά απάντηση. Ή μάλλον παίρνουμε, διά της πλαγίας. Αυτό που περιγράφει ο ΔΚ είναι ένας «μη νεοφιλελεύθερος» καπιταλισμός. Γ' αυτό και επέλεξε τ